

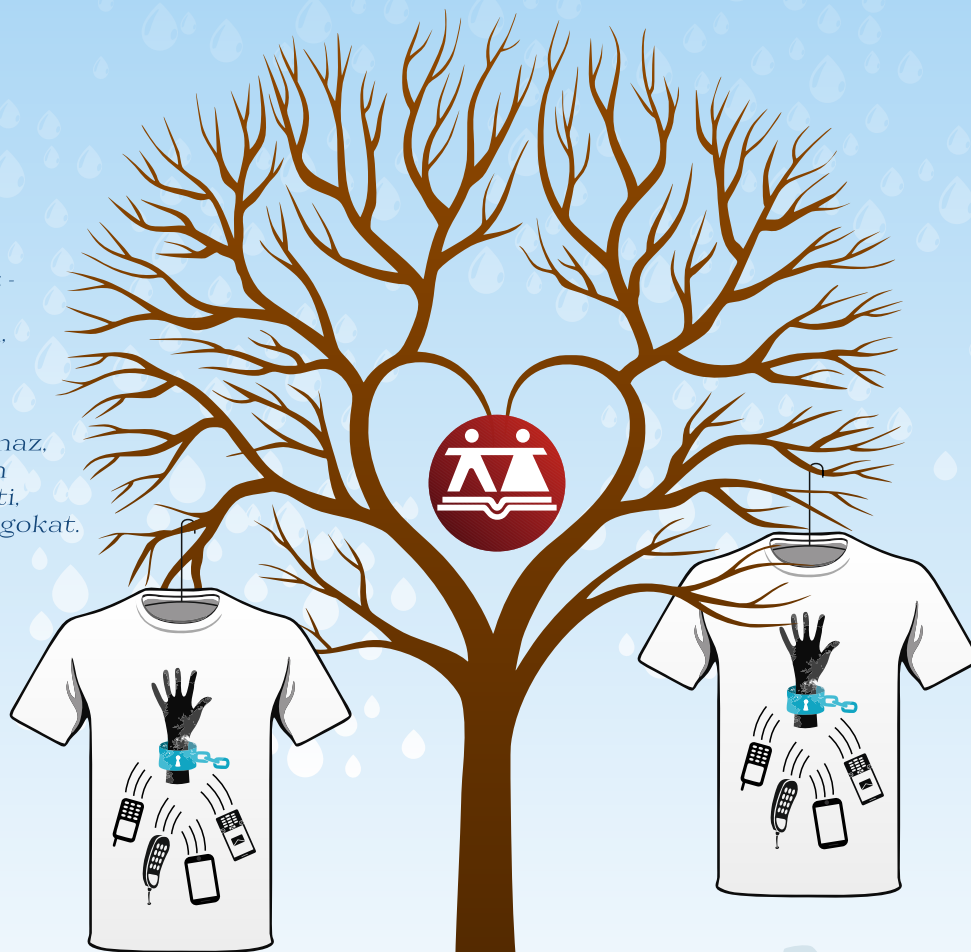

LAPSUS

Glasilo dijakov Dvojezične srednje šole Lendava | A lendvai Kétnyelvű Középiskola diáklapja

Dež je povsod enak -
le da v močvirju
spodbudi rast trnja,
v vrtu rast cvetja.
(pregovor)

Az eső lényege ugyanaz,
de a mocsarakban
a töviseket növeszti,
a kertekben pedig a virágokat.
(közmondás)

V ISKANJU
BOLJŠEGA SVETA

Egy JOBB
VILÁG NYOMÁBAN

Uvodnik

V letošnjem letu so dijaki novinarskega kroga bili ves čas na preži in zbirali izvirne dijaške lapsuse, po katerih slovimo. Sledili so dogodkom na šoli in izven nje, ki jih ni bilo malo. Dijaki so s svojimi lapsusi nemalokrat popestrili izlete, tekmovanja in projektne dneve.

Prispevki v šolskem glasilu niso razvrščeni tematsko niti kronološko, saj so nastajali skozi celo šolsko leto ali iz čistega umetniškega navdiha ali kot »dokument časa«, prostora, dogodkov ali kot izdelki treh projektnih tednov. Izbira za branje je pestra in ker bodo kmalu počitnice, ga prelistajte, še preden se boste prepustili poletnemu oddihu.

Novinarji DSŠL

Bevezető

Az idei tanévben az újságíró szakkört látogató diákok a legeredetibb diákíráásokat/történeteket kerestük. Az iskolán és azon kívül is figyelemmel kísértük a történeteket. Igyekeztünk megtalálni a »legütősebb sztorikat« és eseményeket.

Az iskolaújságban a cikkeket nem tematikusan, és nem időrendi sorrendben írtuk. A cikkek folyamatosan íródtak, tiszta művészi ihletetsegből, mint a kor-, a tér- és az események dokumentumai, és a három projekthét termékei, alkotásai. Az olvasáshoz a választás sokoldalú. Hamarosan beköszönt a vakáció, ezért ajánljuk, hogy lapozzátok át!

A KKI, Lendva újságírói

Lapsus

Letnik X. – X. évfolyam
 številka 10 – 10. szám
 maj 2016 – 2016 május

Glasilo dijakov Dvojezične srednje
 šole Lendava
 A Lendvai Kétnyelvű Középiskola
 diáklapja

Naklada: 100 izvodov
 Pédányszám: 100

Tisk – Nyomtatta:
 DigiFot d.o.o.

Oblikovanje naslovnice –
 Borítóterv:
 Matej Nemec

Fotografije, risbe in slike so
 prispevki dijakov in avtorjev
 besedil.
 A fényképek, rajzok és egyéb
 képek a diákok és a szerzők
 tulajdona.

Logotip, fotografije, besedila, risbe
 in celoten koncept so
 intelektualna last DSŠ Lendava.
 Logó, képek, szövegek, rajzok és
 az egész koncepció a KKI Lendva
 szellemi tulajdona.

www.dssl.si

Kazalo vsebine

Po petih letih smo spet ločevali peno od valov -----	4
Strokovna ekskurzija v puszto Bugac, Kiskőrös, Kalocsa, Bátor, Szeged in Mohács -----	6
Profesor dr. Robert Repnik o veselju in poklicu -----	8
Ausflug in die Stadt des Wissens -----	9
Festival IZUM -----	10
Bent voltunk a kanyarban... De ne tessék félreérteni! -----	11
Slawomir Mrožek: Mulatság -----	13
Dijaki tudi ustvarjamo... -----	14
Srednješolska kreativna likovne umetnosti -----	16
Oda al chocolate -----	18
Z Bralnim izzivom na Usodno vino -----	19
Intervju z ravnateljico o programu Kemijski tehnik -----	20
Življenje strojnika -----	22
Kako postati strojnik -----	22
Sem Ardita s Kosova -----	23
Workshop in Ljubljana -----	24
Leo klub -----	24
Szívem erkélyén -----	26
Egy Mura-parti kényszervers -----	27
Nostalgija -----	27
Lačen, ful drugačen -----	27
Rezept für ein glückliches und gesundes Leben -----	28
„MERJ GONDOLKODNI!“ -----	29
Spomladanski trendi mode -----	33
Teden dejavnosti 18. - 25. april 2016 -----	35
Eko vrt -----	35
»Romano Čhon« -----	36
Križanka -----	37
Bi kupil majico za 2 evra? -----	38

Od bombažnega polja do majice v moji omari -----	39
Damir Olah, avtor slike, ki krasi majice zaključnega 3. e-razreda-----	40
Kdo je izdelal moje obleke? -----	41
Tam daleč-----	42
Pomagaj -----	43
Pomlad-----	43
Predsednik Tilen-----	43
Moje srce-----	43
Moje asociacije na dan poezije -----	44
Izgubljena v mislih-----	44
A felhangosított zene -----	45
Az élet -----	45
Elfutnék -----	45
Én vagyok -----	46
Szép az élet -----	46
Zakaj vojne?-----	47
Kovač Álmos: Miért vannak háborúk? -----	56
Šooš Peter: Miért vannak háborúk? -----	57
Grega Ferenc: Zakaj vojne? -----	58
Barbara Galeković: Zakaj vojne? -----	60

Po petih letih smo spet ločevali peno od valov

V sredo, 23. septembra 2015, smo dijaki 3. a-, 4. a- in 4. b-razreda Gimnazije DSS Lendava izvedli projektni dan *Ločil bom peno od valov*. V osredju projektne dne je bilo srečanje s pisateljem Ferijem Lainščkom na Otoku ljubezni v Ižakovcih. Lep sončen dan pa so izkoristili tudi mladi raziskovalci iz biologije, kemije in fizike. Pridružili so se nam tudi mladi kreativni pisci v madžarščini in vedno zaželeni dokumentatorji časa, prostora in dogodkov – fotografi in snemalci.

Dan smo začeli z ogledom beltinskega gradu in v njem nahajajočega se muzeja lekarništva ter cerkve sv. Ladislava, kjer je tudi grobnica Zichyjevih. Ogled je s svojo zanimivo zgodovinsko razlago popestril gospod Elemer Sepeši, raziskovalec zgodovine Beltincev in pobudnik ter ustanovitelj lekarniškega muzeja.

Sledil je drugi del projektne dne na Otoku ljubezni v Ižakovcih, kjer nam je zaradi nizkega vodostaja padla v vodo vožnja z brodom preko reke Mure na prleško stran, smo pa zato na njem obsedeli in kramljali s pisateljem Ferijem Lainščkom o njegovem romanu *Ločil bom peno od valov*, ki je letos maturitetni roman in ki je (naključje?) izšel na ta dan pred 12 leti, torej 23. septembra 2003. Medtem ko so dijaki, ki se učijo slovenščino kot materinščino, na brodu razkrivali skrivnostno preteklosti glavnih oseb romana *Ločil bom peno od valov* in uživali v lagodni sedanjosti Lainščkovega pripovedovanja ter se ozirali v pisanje maturitetnega eseja v prihodnosti, so dijaki slovenščine kot jezika okolja v vsaki od dveh skupin poskrbeli za profil ene od literarnih oseb na Facebooku. Med ogledom znamenitosti, ki so povezane z literarnim delom, so zbirali gradivo, ki jim je bilo v pomoč pri ustvarjanju profila izbrane literarne osebe. Ta vsebuje fotografijo namišljene literarne osebe, njene podatke, slike iz okolja, v katerem "je živela", druge osebe, s katerimi se je družila. Kot zanimivo gradivo so bili dodani: poročilo s terena, osebno pismo, ki ga je literarna oseba napisala ipd.

Kemiki in biologi so na obrežju reke Mure določali fizikalne in kemijske lastnosti vode (temperaturo, bistrost, pH, vsebnost kisika, nitrato, nitritov in fosfatov) ter s pomočjo rastlinskih in živalskih indikatorskih vrst določili kakovost vode v reki.

Fiziki so na dokležovskem mostu določali hitrost toka reke Mure. Izračunali so jo na podlagi izmerjenega časa, ki so ga potrebovali z mostu v reko vrženi priročni plavajoči predmeti in na začetku izmerjene širine mostu.

Dijaki, ki se v šoli učijo madžarščino kot jezik okolja so pisali publicistična besedila in pesmi o Muri.

Vsi dijaki pa smo si seveda ogledali še büjraški in tkalski muzej ter mlin na Muri.

Prazne želodce smo si napolnili z okusno malico, ki smo si jo delno sami pripravili: na odprtem ognjišču smo si »pajali« kruh, uživali smo v divjačinskem narezku Turistične kmetije Lovrenčec Podlipje, se posladkali s krapci gostišča Lovski dom Lendava ter mafini in pereci, ki so jih spekle dijakinje tretjega in četrtih letnikov DSŠ Lendava

Dan smo kljub slabi vremenski napovedi končali v lepem, sončnem vremenu v Dvorcu Rakičan, kjer smo uživali v parku stoletnih dreves, predvsem pa občudovali dobrikave konje.

Bil je lep prvi jesenski dan.

Strokovna ekskurzija v puszto Bugac, Kiskőrös, Kalocsa, Bátýo, Szeged in Mohács

Dijaki 1. letnikov smo se v četrtek, 8. oktobra 2015, odpravili na dvodnevno ekskurzijo v Szeged. V dveh dneh smo prepotovali skoraj pol Madžarske. Obiskali smo Narodni park Kiskunság. Med potjo smo občudovali neskončno madžarsko nižino. V puszti Bugac smo si ogledali pastirski muzej v krožni zgradbi, kjer smo lahko občudovali in spoznali tradicionalno, starodavno pastirsko življenje. Ogledali smo si predstavo s konji in živali, ki so značilne za ta del Madžarske. Po kratkem sprehodu smo v hlevih opazovali rumene žrebce, značilne za Bugac. Pasma Kisber šteje skoraj sto konj. Videli smo avtohtone madžarske živali: mangelice, sivo govedo, ovce racka, ... Nato smo se s konjskimi vpregami zaustavili pri gostilni »Karikás Csárda«, kjer smo jedli pravi madžarski paprikaš, ki je bil zelo okusen.

Pot smo nadaljevali v Kiskőrös, kjer smo si ogledali rojstno hišo enega največjih madžarskih pesnikov Sandorja Petőfija.. Popoldan smo si v Kalocsiogledali manufakturo porcelana, v Bátýi proizvodnjo in muzej rdeče paprike. Zvečer smo utrujeni prispeli v Szeged. Nabrali smo si novih moči in ob večerji komentirali vtise prvega dne.

Naslednji dan smo si po zajtrku ogledali Nemzeti Történeti Emlékpark v Ópusztaszeru. V posebno veliki okrogli stavbi smo videli veliko, monumentalno krožno sliko Árpáda Fesztyja, ki prikazuje prihod Madžarov v Karpatski bazen in je danes največja atrakcija v spominskem parku. Tam smo se fantje tudi preizkusili v streljanju z lokom, dekleta pa v pripravi naravnih mil. Vrhunec tega izleta je bil prosti čas v Szegedu. Nekateri smo kosili si v Burger Kingu, ki ga v Sloveniji ni. Szeged mi je bil zelo všeč, ker je

napredno, kulturno, univerzitetno in zelo urejeno mesto. Na ulicah je bilo veliko mladih ljudi. Prvič sem videl tudi reko Tiso, ki teče skozi Szeged. Mesto slovi po papriki. Tovarno salame Pick so ustanovili že leta 1869 in danes v vseh prodajalnah dobite cele, narezane, pakirane salame te znamke. Izvedeli smo še, da je v tem mestu deloval tudi Albert Szent-György, zdravnik, biokemik, Nobelov nagrajenec za

medicino in fiziologijo leta 1937. To veliko priznanje za akademsko aktivnost je dobil, ko je še deloval na Madžarskem.

Ob treh popoldan smo se odpravili proti Sloveniji. Pred večerom smo si ogledali lesene spomenike v Mohácsu, ki spominjajo na bitko med Turki in Madžari leta 1526.

Bitka pri Mohácsu je bila 29. avgusta 1526. Spominsko obeležje oziroma zgodovinski park so odprli po arheoloških izkopavanjih leta 1976. Spominski park je zadnje počivališče 1.700 vojakov. Izvedeli smo, da so v množičnem grobišču pokopani tudi Kralj Ludvik II., sultan Sulejman, nadškof Pavel Tomori in še mnogi drugi neimenovani vojaki. Spomenik so leta 2011 obnovili, od takrat ponuja obiskovalcem novo podobo.

Pot domov je bila lepa, zanimiva in vesela. Ob dveh ponoči smo prispeli v Lendavo navdušeni nad izletom.

Na izletu smo izvedeli mnogo zanimivosti iz zgodovine Madžarov in o znamenitostih mest, ki smo jih obiskali.

Aleksander Rengeo, 1. c

Profesor dr. Robert Repnik o vesolju in poklicu

Profesor fizike dr. Robert Repnik s Fakultete za naravoslovje in matematiko v Mariboru nam je 23.12.2015 predstavil svet astronomije. Poučil nas je o več zanimivih teorijah o nastanku vesolja, zgradbi in podobi planetov ter o črni luknji. Primerjali smo tudi planete po velikosti in masi. Z njim smo se pogovarjali o vesolju (pa tudi o vsakdanjem življenju na Zemlji).

Na predavanju ste omenili, da ste pred kratkim bili v Indiji. Ali radi potujete?

Potovanja so del naše službe. Danes je svet res globalen, znanja se ustvarjajo in izmenjavajo po vsem planetu. Torej je del naše službe poučevanje študentov, pa tudi, da ustvarjamo novo znanost; v bistvu smo znanstveniki. V sklopu svojega dela ima vsak svoja raziskovalna področja. Sam se ukvarjam s fiziko tekočih kristalov, tudi z raziskovanjem poučevanja fizike in astronomije. Ko znanstvenik kaj odkrije, o tem napiše znanstveni ali strokovni članek, ki ga objavi v reviji ali pa se udeleži znanstvene konference. To je razlog, zakaj mi potujemo po svetu. V bistvu stopiš pred množico sebi podobnih, jim poveš, kaj si odkril, postavljajo se vprašanja, o katerih nato razpravljamo in ravno zaradi tega gre znanost naprej. V Indiji sem bil zaradi teme tekoči kristali. Ta konferenca se je ukvarjala z naprednimi materiali in energijami, npr. različnimi sončnimi celicami itn.

Kaj vas je spodbudilo in navdušilo za ta poklic?

Že v osnovni šoli, ko še nismo imeli fizike, sva s sošolcem od mojega očeta dobila daljnogleda, ki sva jih privezala na deščico in si sama sestavila teleskop in gledala zvezde. Seveda se ni videlo najbolje; pozneje so nama starši omogočili, da sva dobila prave teleskope. Fizika naju je »potegnila« v 7. in 8. razredu. Nato sva šla v srednjo strojno šolo. Na fakulteti sva študirala strojništvo, potem pa še vzporedno fiziko na pedagoški fakulteti. Šlo nama je

dobro, ker sva sodelovala in si med seboj pomagala. Še danes smo s sošolci prava ekipa prijateljev. Študij naravoslovnih predmetov je zelo perspektiven, zato ker relativno hitro dobiš službo, plače so kar v redu, veliko možnosti je za različna dela. Če bi se danes moral še enkrat odločiti, bi se brez pomislekov odločil za ta študij.

Ste zadovoljni z vašim poklicem in delom?

Da. V bistvu sem preveč zadovoljen. Domači sicer trpijo, ker sem premalo doma, sem pač rad v službi. Ko sem v službi, me preprosto »potegne« in pozabim na vse. Zelo uživam v delu s študenti, ki so mladi ljudje odprtega uma in karkoli poveš, se razvijejo dobre diskusije, hitro razumejo, ker so to inteligentni, dobri študentje. Praviloma se dobri dijaki odločajo za naravoslovne študije. Imam fantastične sodelavce, tako da res rad grem v službo in zadovoljen prihajam domov.

Ausflug in die Stadt des Wissens

Es kam der Tag der Tage. Das Datum war 11. Februar, Donners-Tag. Die Helden dieser Geschichte waren drei Damen und vier Könige. Es gab am diesem Tag keine Schule, was schon alleine ein Märchen war. Aber warum nicht?

Die Personen, die im Wettbewerb aus Deutsch weitergekommen sind, hatten am Morgen und Vormittag freie Zeit. Um 12.30 begann das Abenteuer, wir hatten unsere Schwerter (Kulis) und Schilde (Tintenkiller) dabei. Das Ziel war Ljutomer, genauer gesagt die Burg der Sprachen (Gimnazija Franca Miklošiča Ljutomer). Als wir angekommen sind, hatten wir keine Ahnung, dass so viele Teilnehmer auch hier gewinnen wollten. Die Prüfung des Wissens und der Kraft (Sprachtest und Aufsatz) waren am diesem Ort das Ziel.

Wir kamen in verschiedene Zimmer und es hat begonnen. Zuerst der leichte Teil der Prüfung. Es gab viele verschiedene Kreaturen, die man besiegen musste. Es gibt vielleicht zwei die ich erwähnen sollte. Die zwei- köpfige Schlange („Richtig /Falsch“) und der Riese der Verbindungen („Verbinde die Sätze!“). Als alle fertig waren, hatten wir eine kleine Pause. Noch gab es einen Teil. Die Kraft. Ich musste zum Beispiel den Drachen der Sprachen besiegen (Meine Aufgabe war, über die Wichtigkeit der Fremdsprachenkenntnisse zu schreiben).

Um 16.15 war alles zu Ende. Wir hatten alle Aufgaben gemacht.

Bevor wir zurück nach Hause gegangen wären, haben wir noch einen Schatz als Belohnung bekommen. Elixier der Engel, Papyrus aus Silber und gelbe Sonnen (Wasser, Papier und ein belegtes Brötchen mit Käse waren unser Geschenk von Gymnasium Ljutomer, weil wir am deutschen Sprachwettbewerb teilgenommen haben).

Das war meine Geschichte und Ende.

Erik Horvat, 2. a

Festival IZUM

V sredo, 25.11.2015, smo se udeležili Festivala IZUM - inovativnost, znanost in ustvarjalnost mladih 2015 v Murski Soboti. Festival je bil v nakupovalnem centru Maximus, kjer sta bila razstava ustvarjalnosti in informativni dan.

Na razstavi ustvarjalnosti sem z Dominiko Černi in profesorjem Mariom Raduho prikazal tiskanje različnih predmetov na 3D-tiskalniku in delovanje robotov Lego, ki smo jih sami sprogramirali, za kar je šola prejela priznanje za doseženo 3. mesto. Na našo stojnico prišlo kar nekaj osnovnošolcev, katerim sva z Dominiko predstavila našo šolo in jim pokazala zmožnosti 3-D tiskalnika. Najina razlaga je v njih

vzbudila veliko zanimanja. Obiskovalcem smo postregli perece in kiflice, ki so jih spekli dijaki naše šole - gastronomi 3. letnika. Menim, da je tovrstna predstavitev šole dobrodošla, saj dijak morebitnemu bodočemu dijaku šole lažje približa življenje na šoli in njene prednosti. Pri nekaterih sva bila zagotovo uspešna in jih tudi prepričala. Po kratkem razgovoru z nama so z nasmehom na obrazu nadaljevali ogled.

Popoldan, ko je potekal informativni dan, smo obiskovalcem prikazali promocijski film šole, profesorica Lučka Bačič pa je predstavila šolo in izobraževalne programe. Na koncu sem jih še sam na komičen način povabil na našo šolo.

Simon Vuk, 3. d

Bent voltunk a kanyarban... De ne tessék félreérteni!

A Dunakanyar Magyarország egyik legszebb természeti kincse. A Duna ott egy cseppnyit „megzavarodott”, és szokatlan utat alakított magának. A jutalomkirándulás résztvevői idén oda indultunk. Persze nem megzavarodni, csupán szép emlékeket szerezni, újat látni és megélni.

A korai órák ellenére meglepően friss volt a társaság április 21-én a lendvai KÁI előtt. Buszokra szállva Dobogókő felé vettük az irányt, ott társult hozzánk idegenvezetőnk, Szőke Konczné Éva. A kilátóhelyről a ködfelhő ellenére szépen kirajzolódott a Duna folyónk kanyargása. Utunkat Esztergom felé vettük, ahol megebédeltünk (fontos információ!), és meghazudtolhatatlan turistaságunkat egy városnézéssel erősítettük meg. Az ottani bazilikában nagyokat néztünk, hisz miközben meghallgattuk a templom történetét, megállapíthattuk, vezetőnk egy két lábon járó lexikon. Az ismeretterjesztő kiselőadás után átsétáltunk Felvidékre fagyizni. Mivel eléggé fáradtak voltunk, és még egy eseménydús nap előtt álltunk, ideje volt szállást foglalni.

Visegrádon kényelembe helyeztük magunkat, társalogtunk, ismerkedtünk, majd nyugovóra tértünk.

Másnap reggeli után ellátogattunk a Királyi palotába, később pedig gyönyörű kilátásban részesülhettünk a Fellegvár udvarán, persze bent is körülnéztünk. A Salamon-tornyot sem hagytuk ki. A kedvező időjárást kihasználva, és egyben adrenalin szintünk növelése céljából boboztunk a közeli pályán. A lélek táplálása után gyomrunk következett. Az Étek Házában

ínycsiklandó ebéddel vártak bennünket. Jóllaktunk, jókat nevettünk, beszélgettünk, majd az udvaron ücsörögve szívtuk magunkba a már rég hiányolt D-vitamint. Mivel azonban lustálkodni otthon is lehet, hamar útnak indultunk, és majd csak Szentendrén szálltunk le buszunkról. Ott elbúcsúztunk idegenvezetőnkől, akinek egy nagy tapssal köszöntük meg, hogy velünk tartott. Szabad program következett, amelynek mindenki örült, hisz kedvére bókászhatott a városban. Találkozásunk helyszínén egy meglepetésjátékkal magunkra is hívtuk a járókelők figyelmét, ugyanis itt már eléggé egyként mozgott csapatunk.

Este hat körül beszálltunk buszunkba, és búcsút intettünk a kisvárosnak. Késő este értünk Lendvára, és élménygazdagon indultunk haza, ki-ki a maga módján. Ez is egy olyan kirándulás volt, amit érdemes megjegyezni. Sőt, melyet nem lehet elfelejteni.

Vegi Noémi, 1. a

Slawomir Mrožek: Mulatság

2015. november 29-én jó kis mulatságnak lehetett szemtanúja a lendvai színházlátogató közönség, hiszen az Ördögkatlan Produkció ezúttal egy olyan tragikomédiát hozott nekünk, amivel már bejárta az egész Kárpát-medencét, sőt még Fehéroroszországban is nevetteget meg embereket ez a zseniális mű, amelyet már vagy 16 éve rendezett meg Bérczes László.

Ezidő alatt több, mint 230 szerepléssel majdhogynem 25.000 embert kápráztatott el Mucsi Zoltán, Szikszai Rémusz és Scherer Péter alakítása, akik három fiatalembert alakítanak. Ez a három szereplő a szemünk láttára tör be egy helyre, ahol egy buli maradványaira bukkannak, és ahogy Szikszai Rémusz elkezd szórni a kavicsot a cipőjéből, a nézőnek elszáll az összes gondja, és már nem is emlékszik, hogy mikor volt rosszkedvű utoljára, mert ott, abban a pillanatban, csak az az előadás létezik, és a világ legfontosabb kérdése az, hogy van-e mulatság. A darab remekül mutatja be azt, hogy milyen normális igazából minden eltorzult alak, és mennyire egyhangúak az átlagember mindennapjai. Mert nem vagyunk rosszabbak náluk, és ők sem jobbak nálunk, hangzik el többször a komikus helyzetbe illesztett igazság.

Vajon tényleg ennyire létfontosságú a mulatság az életünkben? És vajon az egész életünk egy mulatság, vagy az egész életünk szürke, és csak néhány különleges esemény megünneplése az, amiért megéri élni? Minden ember másként gondolja, és a három főhösünknek is megvolt a saját elképzelése minderről. Véleményem szerint ezt remekül láttatták a nézőkkel is. Nem véletlenül mondta Slawomir Mrožek, hogy »Ez a legjobb darabom!«. A Mrožek-darabokat elég nehéz játszani, azt mondják, de az alakítások, amit Lendván láthattunk, gyémánttá voltak csiszolva, és ahogy néhány étel másnap jobb, mint frissen, ezt az előadást is sikeresen tökéletesítették az évek során. A remek rendezés és a színészek kiváló alakítása egy emlékezetes előadással ajándékozta meg a muravidéki közönséget.

Jó nagy mulatságról maradt le az, aki nem látta az előadást, márpedig nem sokan látták. A közönségnek nagyon tetszett, és a színészek jó sok »reakciót« hallhattak tőlünk, ami úgy látszott, egyáltalán nem zavarta meg őket.

Viszont a színházterem fele sem telt meg, még a középiskolás bérletesekkel együtt sem.

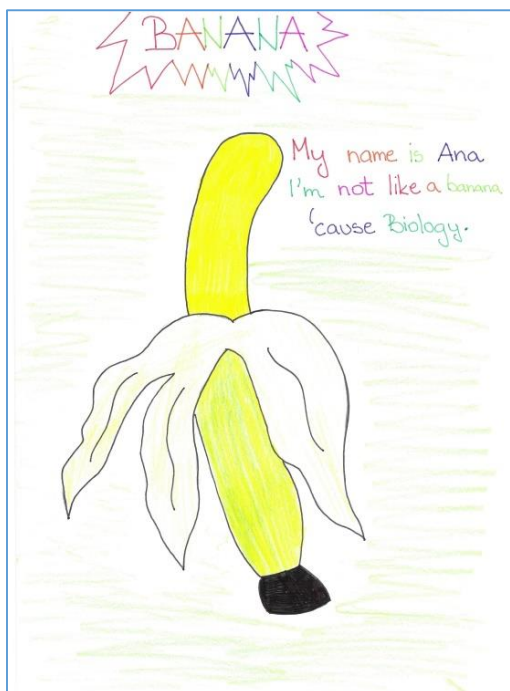
Reméljük, lesz még hasonló minőségű előadás a Lendvai Színház- és Hangversenyteremben.

Kovač Álmos, IV.A

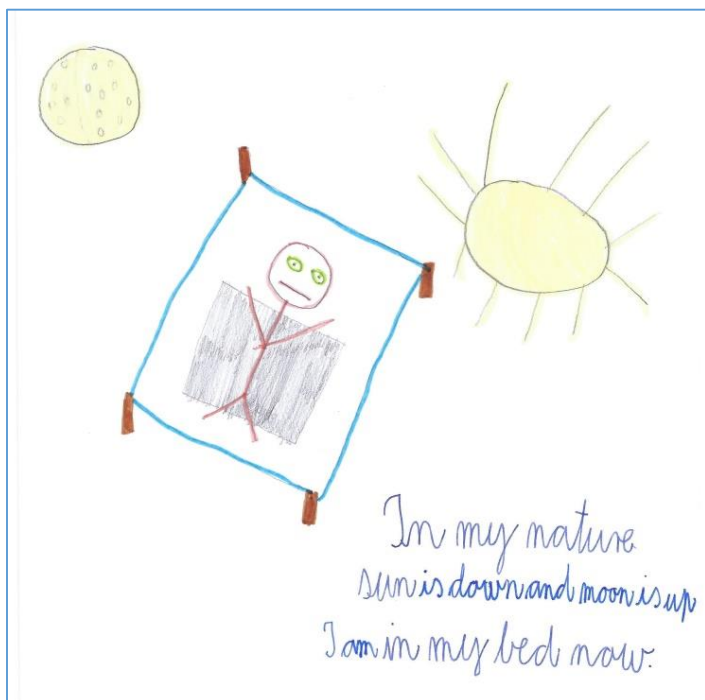

Dijaki tudi ustvarjamo...

Dijaki 2. a so pri uri angleščine pokazali svojo spretnost v pisanju haikujev. Najbolj izvirne umetnine so poslali tudi na natečaj »Ditow – do it the other way«

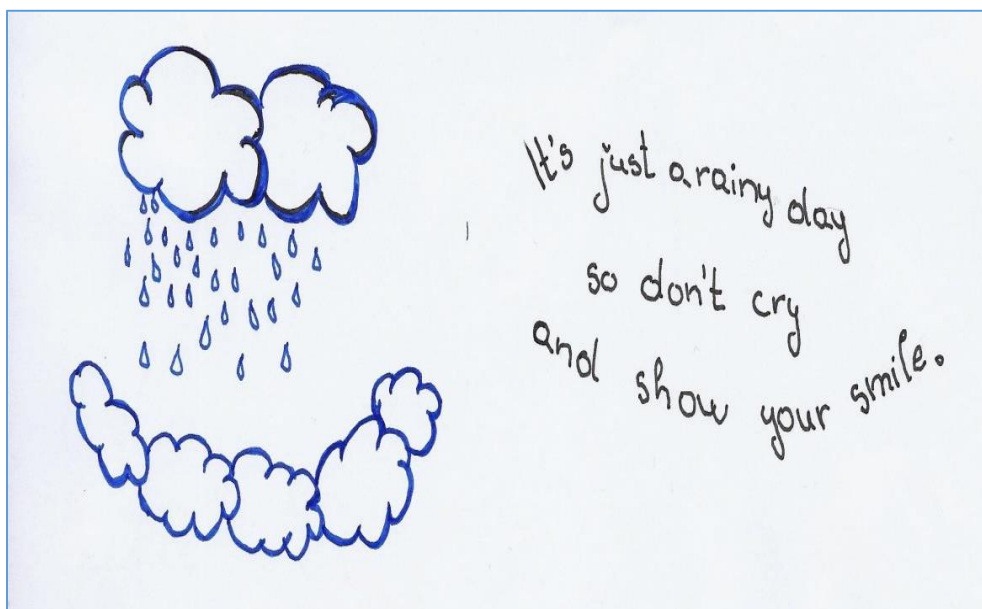

Ana Zelko, 2. a

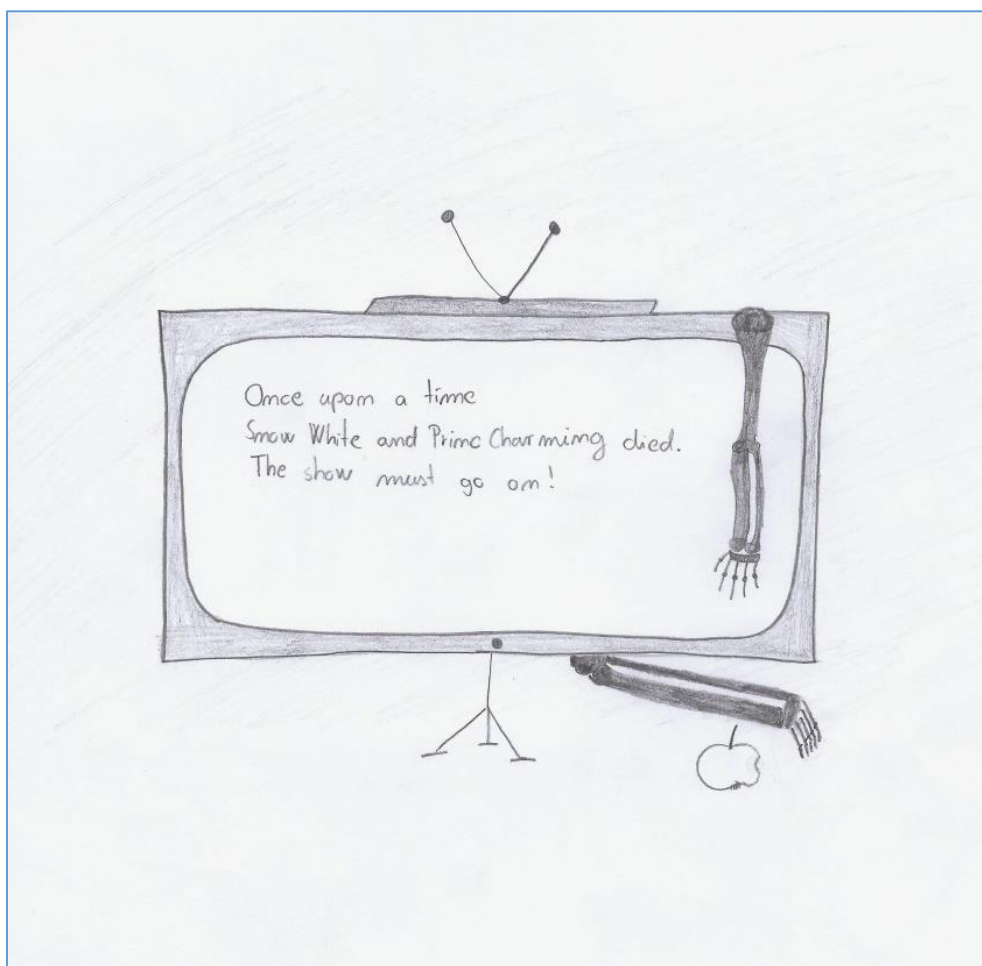

Erik Horvat, 2. a

Lara Šijanec, 2. a

Tadeja Bogar, 2. a

Tudi dijaki, ki se učijo nemščino, kot prvi tuji jezik, so imeli fantastične ideje za haikuje.

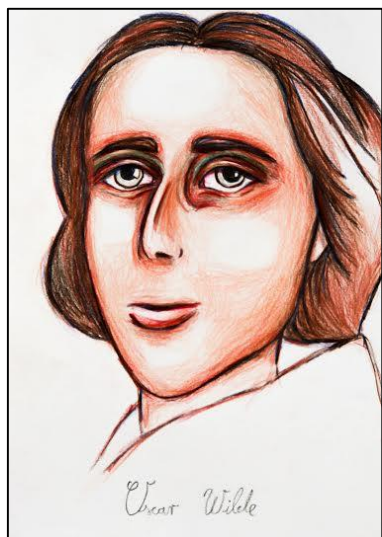
*Der Winter ist da,
draußen eisige Kälte
Geborgenheit nur daheim.*

*Winterfreuden pur,
der Schneemann posiert
es ist nicht mehr kalt.*

*Die Sonne ist gelb,
schön und groß scheint sie so toll,
das ist die Sonne.*

Srednješolska kreativna likovne umetnosti

Pri uri likovne vzgoje lahko naši dijaki rišejo tudi »prosto po Prešernu«. Pri teh urah nastanejo najboljše risbe, saj dijaki lahko ustvarjajo na kakršen koli način. Nimajo določenih tehnik risanja, nimajo določeno veličino lista, postavitev risalnega lista, itd.

Sara Kasabji, 3. c

Špela Vučko, 1. a

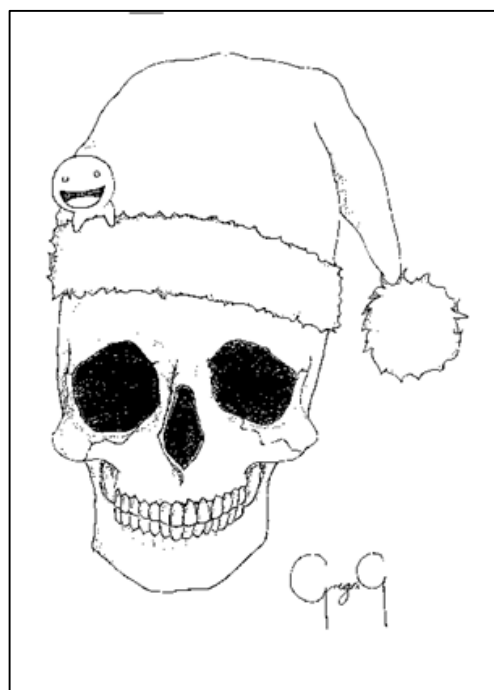

Tadej Horvat, 1. a

Kevin Režonja, 1. g

Grega Guld, 4. b

Oda al chocolate

El cielo marrón,

La niñez dulce,

Un sabor magnífico.

Te rompes en mis manos,

Pero me haces feliz.

Derrites en mi boca,

Y olvido mis problemas.

Tu eres mi droga,

Eres mi debilidad,

Eres mi fuerza.

Oskar Nemec y Laura Jeneš, 2. a

Z Bralnim izzivom na Usodno vino

V sredo, 30. 3. 2016, so naši dijaki obiskali snemanje televizijske nanizanke Usodno vino v Ljubljani. Obisk je bil nagrada za dijake, ki so sodelovali pri Bralnem izzivu in v filmskem krožku.

Proti Ljubljani smo se iz Lendave odpravili ob 7.30. Najavljeni smo bili ob devetih in nekaj minut pozneje smo res že bili v studiu. Sprejel nas je Aljoša Kovačič, ki nas je vodil po snemalnih prizoriščih, pridružila pa sta se nam tudi igralec Ludvik Bagari, ki v nadaljevalki igra Tiborja, in producent Aleš Pavlin iz produkcijske hiše Perfo. Vodili so nas po studiih in nam prikazali prizore snemanja v »lekarni«. Studie smo si ogledovali dve uri in se vmes družili z glavnim igralcem Klemenom Janežičem, ki igra Martina. Srečali smo še nekaj drugih igralcev.

Bilo je zabavno, najzanimivejše pa je bilo opazovati snemalne prizore. Navdušil nas je seveda igralec Klemen Janežič, ki nas je zares prijazno sprejel.

Martin (Klemen Janežič) je glavni junak v Usodnem vinu. Zelo je navezan na svojo družino, ne prenese, da kdo blati ime njegovega očeta. Študiral je v tujini in zdaj dela kot plastični kirurg. V resnici ne želi naravnavati krivih nosov, ampak hoče pomagati bolnim in trpečim. Do zdaj se še nikoli ni ukvarjal z resnimi problemi, vendar tudi ni doživel prave ljubezni. Ima dekle Karin, a po prihodu v rojstni kraj na dom k svojim staršem spozna pravo ljubezen – Nino Dolinar (Inja Zalta).

Igralca Janežiča smo dijaki Dvojezične srednje šole videli že v drami Ana Karenina, s katero je ljubljanska Drama gostovala v lendavski gledališki dvorani januarja letos.

Klemen Janežič je zaslovel z nadaljevalko Usodno vino. Znan in popularen je postal predvsem med dekleti. Nekatere samo zaradi njega gledajo nadaljevalko. Najstnice pa so začele z navdušenjem hoditi tudi na predstave v gledališča, v katerih nastopa. Morda je to celo najpomembnejše pri celotni zadevi.

Ana Zelko in Dominika Černi

Intervju z ravnateljico o programu Kemijski tehnik

1. Od kod je prišla pobuda, da se je uvedel ta novi program na naši šoli?

Pobudo smo dobili iz okolja, od občine in gospodarstva. Anketirali smo podjetja v lendarškem gospodarskem zaledju, na primer Lek in podobna podjetja. V anketi smo jih spraševali, kakšne so njihove potrebe, saj smo tudi mi želeli uvesti nov program. Povedali so, da bodo v prihodnosti potrebovali kemike, mehatronike in druge poklice. Tako smo se odločili, da za nov program zaprosimo Ministrstvo za šolstvo, ki nas je preusmerilo na Center za poklicno izobraževanje. Ta program smo potem prilagodili za dvojezično srednjo šolo ter ga začeli izvajati.

2. Kaj ste pričakovali od tega programa? Ste predvideli, da se bo vpisalo veliko učencev? Kaj je bila vaša prva misel glede tega?

Danes se je število dijakov oz. otrok nasploh zmanjšalo. Z novim programom smo na nek način želeli povečati vpis na šolo. A to ni bil edini razlog, da smo uvedli ta program. Reči moram, da so se oddelki zapolnili, tako prvi kot drugi oddelki kemijskih tehnikov, tako da je odziv dober. Najprej me je bilo strah, saj te vedno, kadar nekaj novega uvajaš, zanima, kako se bo to obneslo.

3. Ali je zdaj po dveh letih mogoče kak problem z učilnicami, z laboratorijem?

Ne, mislim, da sledimo vsem standardom, predpisom in normativom tako glede laboratorija kot vsega ostalega. Zaenkrat smo upoštevali vsa pravila, ki jih moramo. Zagotavljamo vse pogoje za izvajanje programa.

4. Ali ste pomislili na to, da bi uvedli kak novi program?

Razmišljamo o tem, čeprav je na naši šoli že veliko programov in je težko vse uskladiti. To tudi sami veste, saj je urnik zelo pisan. Poskušamo se izogniti temu, da bi imeli tako dijaki kot učitelji veliko prostih ur. Na šoli izvajamo 13 programov od sedemnajstih razpisanih, kar je, mislim, da velik dosežek.

5. Prva dva letnika sta napolnjena. Upamo, da bo zanimanje ostalo. Kako pa bo po štirih letih? Ali bo dovolj učilnic za vse nas? Bo mogoče potreben popoldanski pouk?

Težimo k temu, da pouk ne bi potekal v dveh izmenah, čeprav je že letos bilo zelo težko uskladiti urnik. Če bi uvajali še kakšen program, pa je to ena od možnih variant, ampak zaenkrat za to še ni potrebe.

6. Ali boste razširili laboratorij, zaposlili nove učitelje?

Če bi se vpisalo več kemikov, kot jih je trenutno (normativ za posamezni oddelek je 16, za skupino 13), potem bi morali razširiti laboratorij, a trenutno je še dovolj velik in zadošča za vse vaje. Videli pa bomo, kaj bo prinesla prihodnost. V bistvu smo že delno zaposlili novo učiteljico, ki pa bo ob takšnem vpisu lahko imela polno obvezo.

7. Kaj menite, ali bi lahko organizirali kakšen dan, na katerem bi se nam, ostalim dijakom šole, lahko predstavili kemijski tehniki? Pokazali bi nam, kaj so se naučili, v čem se njihovo učenje razlikuje od drugih?

To je zelo dobra ideja, da si programi med sabo izmenjajo znanje, se predstavijo, pokažejo, kaj se učijo, kaj znajo. Ni nujno, da bi to naredili le „kemijci“, lahko se predstavijo še ostali programi, kot so kuharji, mehatroniki, avtoserviserji.

8. Na kaj ste kot ravnateljica najbolj ponosni na tej šoli ?

Najbolj ponosna sem na dijake in njihove uspehe. Tudi na njihov razvoj, saj je srednja šola ustanova, v kateri odrastejo in se izoblikujejo. Eni bolj, drugi manj, ampak srednja šola je res tista, ki jim najbolj tlakuje pot v samostojno življenje. Če dijaki zapuščajo srednjo šolo zadovoljni in pripravljeni za prihodnje izzive, je to naš uspeh. To je popotnica, da so v življenju lahko srečni in uspešni. Kaj naredijo pozneje iz sebe, je bolj ali manj odvisno od njih samih. Ponosna sem tudi na svoje učitelje, ki jim to omogočajo.

Lara Horvat, 2. a

Življenje strojnika

Za strojniško pot sem se odločil zaradi očetovih in dedkovih izkušenj, ki sta prav tako strojnika. Zanimivo se mi je zdelo, kako je strojništvo napredovalo od dedkovega časa do očetovega. Lahko bi rekli, da je strojništvo veda, ki se nadgrajuje v smislu reševanja problemov in lažšanju dela človeku npr. prej so vse izdelovali ročno, več delavcev so potrebovali za neko delo. Nato so inženirji prišli do ideje, da bi bilo mogoče narediti stroj oz. avtomat, ki bo to delo opravil skoraj v celoti sam, pa še manj delavcev bi bilo potrebnih. Ta veda je do sedaj tako napredovala, da namesto delavca vse delo opravi robot, človek je potreben za nadzor in da zanj napiše program. S tem se je tudi izboljšala kvaliteta življenja, saj človeku ni treba opravljati različnih nevarnih opravil (varjenje ipd.).

Oče sedaj dela v podjetju Varstroj kot vodja razvoja. Podjetje se ukvarja z izdelavo varilnih sistemov in pa tudi z robotizacijo. Že od mladih nog sem ga rad opazoval pri njegovem delu, ko je risal robote. V podjetju, kjer dela izdelujejo robote za različna varjenja avtomobilskih karoserij za znane avtomobilске znamke, kot so BMW, Audi, Škoda ... in za motorje znamk Ducati in BMW. Predvsem me veseli to, da v strojništvu praktično ni meja. Mi, strojniki moramo nadgrajevati svoje znanje.

Po končani srednji šoli nameravam nadaljevati študij na mariborski fakulteti za strojništvo. Za smer se še nisem odločil. Za to bom imel še dovolj časa. Zaposlil bi se rad v podjetju, ki se ukvarja z izdelavo in razvojem robotov. Ne vem še, ali bi delal kot programer robotov ali kot konstrukter.

Bodočim dijakom, ki se bodo odločili za izobraževalni program Strojni tehnik, bi rad povedal, naj sledijo svojim željam in naj jih ne ustavi že prva prepreka, kajti bistvo strojništva je predvsem v tem, da odpravimo te prepreke. Za sebe pa upam, da se bo moja pot nadaljevala tako, kot sem si jo načrtoval.

Matej Halas, 4. d

Kako postati strojnik

Vsi učenci so se v osnovni šoli morali odločiti, kam jih bo vodila pot, h kateremu poklicu, izobrazbi. Jaz sem si želel šole, ki mi bo nudila veliko praktičnosti, da ne bi poslušal cele dneve samo teorijo, temveč da bi tudi kaj praktičnega delal.

Zato sem se odločil, da se bom vpisal v program Strojni tehnik, kjer me bodo profesorji naučili upravljati zahtevnejše stroje, kot so npr. CNC-stružnice, frezalni stroji itd. Vpisal sem se v štiriletni program, v katerem nisem imel samo strojniških predmetov, temveč tudi ure jezika ter sociologijo, glasbo, likovno vzgojo itd. Ti predmeti mi niso preveč ležali, kar se je videlo tudi po ocenah.

V prvem in drugem letniku smo se strojniki učili predvsem o strojih in kako ti delujejo. V tretjem in četrtem letniku smo začeli z risanjem s profesionalnim programom SolidWorks. Ta program ni poznal meja, če si vedel z njim delati, si lahko narisal katerikoli predmet. Nato smo začeli s programiranjem stružnih strojev CNC, s programom WINNC, ki nam je na začetku povzročal kar nekaj težav, a smo ga z vztrajnostjo in vajami rešili ter postali pravi mojstri tega programa, kot pravi pregovor Vaja dela mojstra. Čas v srednji šoli je hitro minil. Nisem si mislil, da bodo srednješolski profesorji tako prijazni in da bodo ves čas pripravljeni pomagati. Na začetku svoje srednješolske poti sem imel veliko vprašanj. Zdaj, na koncu, sem dobil veliko odgovorov, pa tudi sam sem jih nekaj našel. A na vsa vprašanja nikoli ne bom dobil odgovorov, saj se učimo vse življenje. Veliko mi je tudi pomagal praktični pouk v 2. in 3. letniku, ko sem lahko teoretično znanje pretvoril v praktično in ga tako utrdil. Po končani srednji šoli in s potrdilom o opravljeni maturi bom lahko rekel, da sem po izobrazbi strojnik. To znanje mi še vedno ne bo dovolj in si bom želel še več informacij o strojništvu.

Vpisal sem se na visokošolski program strojništva v Mariboru. Upam, da bom končal tudi to izobraževanje in postal diplomirani inženir svoje stroke.

A že zdaj vem, se bom tudi po 15 letih delovne dobe še vedno učil. Učil se bom, dokler bom delal, saj se strokovnjak s področja strojništva nikoli ne neha učiti.

Benjamin Herman, 4. d

Sem Ardita s Kosova

Sem Ardita Galloopeni, stara sem 17 let in imam enega brata, ki je star 18 let. Živela sem na Kosovu in tam končala osnovno šolo v Doberdelanu ter imela zelo dobre ocene. Ko sem končala osnovno šolo, sem se vpisala v gimnazijski program, smer: Družboslovna gimnazija. Pred enim letom prišla v Slovenijo, ker je moj oče tukaj imel službo. Zdaj živim s svojo družino v Lendavi. Obiskujem prvi letnik programa Trgovec. Imam dobre ocene. Govorim albansko, angleško, slovensko, malo nemško in madžarsko. Zdaj že dosti razumem slovensko, nimam veliko težav z jezikom. Obiskujem Dvojezično srednjo šolo Lendava, 1. e-razred. Moj razred je dober razred, ker mi pomagajo, če imam kdaj kakšno težavo. Prejšnji razred mi je bil všeč, ker so bili pridni in prijazni, a mi včasih ni bilo všeč, da so imeli predsodke, ne do mene, temveč do določene etnične skupine. Nekateri sošolci so včasih ljubosumni, ker imam boljše ocene kot oni, ampak jaz se vedno učim in delam za boljše ocene. Moj najljubši predmet je matematika. Moje najboljše prijateljice so: Monika, Jasmina, Anja, Patricija in Larisa. Monika mi vedno pomaga. Imam pa tudi druge prijatelje na šoli. Tudi Ardijana je moja najboljša prijateljica, je Albanka in mi pomaga. Včasih govorim s svojimi bivšimi sošolci, gimnazijci. Ko bom končala izobraževanje v programu Trgovec, bom verjetno nadaljevala šolanje v programu PTI, ker se rada učim in bi rada dosegla še kaj več.

Ardita Galloopeni, 1. e

Workshop in Ljubljana

Am 4. März hat Jdi-Alumnus Grega Ferenc in Ljubljana ein Workshop gehalten, in dem sich die Schülerninnen und Schüler für die "Jugend debattiert international"-Vorauscheide in den Schulen vorbereiten können und nützliche Tipps erhalten. Wir haben auch die Schüler aus Novo Mesto kennen gelernt und mit ihnen geübt. Die Stimmung war sehr gut.

Hana Banfi, 3. a

Leo klub

A Lendvai Leo Klub 2014 májusában jószolgálati célokból alakult egyesület, amely vallástól és politikától függetlenül végzi tevékenységét. Világszerte több mint 140 országban mintegy 4700 Leo klub működik, több mint százezer aktív taggal. Amikor a Lendvai Leo Klubról van szó, nem feledkezhetünk meg a Lendvai Lions Klubról sem, hiszen az ő érdemük, hogy megszületett a mi kis egyesületünk. Tagjaival együttműködünk, és közösen dolgozunk akcióink kivitelezésén.

Tizenöt különböző életkorú és beállítottságú fiatalból álló társaság vagyunk, de célunk ugyanaz: a feltétel nélküli segítségnyújtás. Társulatunk tehát minél több jótékonyági projekt megvalósítására, és ezáltal egyre több segítségre szoruló ember gondjainak megkönnyítésére törekszik. A kezdetektől fogva azon dolgozunk, hogy ezen projektek minél sikeresebbek legyenek. Ezáltal szeretnénk felhívni főleg a fiatalok figyelmét egyesületünk tevékenységeire, hiszen fontosnak találjuk, hogy az ifjú generációk is részt vegyenek a környékbeli filantróp, illetve jótékony mozgalmakban. Ezen kívül szeretnénk minél ismertebbé tenni a helyi közösség tagjai számára, hiszen minél több ember csatlakozik mozgalmunkhoz, annál nagyobb eredményeket érhetünk el a karitatív tevékenységeink terén, és egyre több mosolyt csalunk az emberek arcára. A boldogsághoz nem kell sok. Már egy röpké szép gondolat vagy egy mosoly szebbé teheti valaki napját.

Annak ellenére, hogy alig másfél éve működünk, számos jótékonyági program és tevékenység szervezésében és annak megvalósításában szorgalmaskodtunk. Megalakulásunkat a Charter night-i bálon ünnepeltük meg, ahol hivatalosan is a Lendvai Leo Klub tagjai lettünk. A 2015-ös év során három nagyobb projekt, valamint több kisebb jótékonyági akció megvalósításán dolgoztunk, amit sikeresen kivitelezünk. 2015 áprilisában húsvéti műhelymunkákat szerveztünk az óvodás gyerekek számára, amikor a lendvai gyerekekkel alkottunk: tojásokat hímeztünk, kifestőket színeztünk. Az év folyamán újra megszerveztük a "generációk közti" társalgós műhelyünket, amely során a Leo Klub tagjai a Lendvai Idősebb Polgárok Otthona lakóival töltöttünk el egy tartalmas napot. Majd a Padlás, azaz a Mansarda ifjúsági inkubátor helyiségeiben szórakoztunk, kártyáztunk és beszélgettünk a Lendvai Idősebb Polgárok Otthonának lakóival. Ez a laza stílusú társalgás nagyon megtetszett nekik, így hát úgy döntöttünk, az efféle tevékenységet többször is megismételjük. Nyáron a lendvai parkban kreatív műhelyt szerveztünk a lendvai gyerekek számára a „Chill out” c. projekt keretében, valamint részt vettünk augusztusban a hagyományos bográcsfőző versenyen is. Az ínycsiklandozó illatú bogrács jól sikerült, ám a legjobb tíz közé sajnos nem jutottunk be. A karácsonyi időszakban ezúttal is részt vettünk a most már tradicionális karácsonyi bazárban, ahol palacsintával és forró teával vártuk a látogatókat. Az "Ajándékozz játékot" c. projekt keretében pedig az idei évben is számítottunk a lendvai polgárok adományaira, amellyel számos gyermeket megajándékozhattunk.

A saját magunk által megszervezett projektjeinken kívül több közös tevékenységben is részt vettünk, amelyet a Lendvai Lions Klub, a Lendvai Egyetemisták Klubja, a MKI Mansarda – a Padlás és más helyi egyesületek segítségével szerveztünk meg.

Jövőre, azaz a 2016-os évben is rengeteg ehhez hasonló tervünk van. Reménykedünk abban, hogy még több segítőkész és önzetlen fiatallal bővül majd egyesületünk, hogy továbbra is lehetőségünk lesz megajándékozni mindazokat, akiknek szükségük lesz rá.

We serve!

Szabó Zita és Perša Lara, IV. b

Leo klub Lendava-Lendva je mlado nastalo društvo, ki si med letom prizadeva izvesti čim več akcij in tako postati bolj prepoznaven v širši okolici ter pridobiti še več aktivnih mladih, ki čutijo, da je potrebno pomagati sočloveku v stiski. Društvo je sestavljeno iz dijakov in študentov iz občine Lendava in bližnje okolice, namen samega društva pa je dobrotelnost (dobrotelne razstave, dobrotelni koncerti, zbiranje hrane, pomoč ljudem v stiski in ostali projekti).

V letu 2016 si klub prizadeva organizirati 4 večje, samostojne projekte, ki so bili izvedeni že v lanskem letu, saj si jih želimo ohraniti tudi v naslednjih letih. Želimo si organizirati velikonočne delavnice za

predšolske otroke, v okviru tega projekta pa bi tudi v letu 2016 organizirali obdarovanje otrok iz socialno ogroženih družin. Med letom bi organizirali še medgeneracijsko druženje z upokojenci iz doma starejših Lendava. V božičnem času bomo sodelovali na sedaj že tradicionalnem božičnem bazarju v Lendavi. Zbirali bomo tudi igrače za otroke v okviru projekta »Podari igračo«. Lansko leto je bil projekt zelo uspešen, saj so darila razveselila veliko otrok.

Sodelovali bomo tudi v projektih, pri katerih sodelujemo z drugimi društvi in organizacijami, kot so: Lions klub Lendava, MKI Mansarda, Center za socialno delo Lendava, Klub študentov Lendava itd.

Anja Cigan, 4. b

Szívem erkélyén

Szívem erkélyén állok egymagam,
lakótömbök magasodnak körülöttem,
kemény, torz hangok kiabálnak az
ablakokból.

Magányom, csendem hangosabb,
mint száz kiáltás.

Egy nyár emléke vájja belém karmait.
Homályos pillanat, melynek gondolata
édes tűzével éget el.

Mintha újraélném, ahogy az univerzum
átölelt, s az égitestek nekünk muzsikáltak.
A madarak, méhek, szúnyogok velünk
merültek álomba a rejtélyes azúr alatt.

Kedvesem, kit e versem hadd nevezzen így,
gondolsz-e rám azóta? Érzed még arcodon
az érintés édes fanyarságát?
Kimerült soraim hadd pihenjenek meg
e kimondatlan szó álmofelhőjén.

Ezért hát: Szállj, dalom!
Ne csupán határokon túl - hozzá,
de túl minden tévedésen és

magamban megőrzött gondolon,
minden rossz viccen és váratlan fordulaton,
túl a jeges úrön, melyet kilométer nem mér,
se perc.

Csupán az elsárgult falevelek
bágyadt susogása,
míg elhagyom végleg
vágam megfagyott két négyzetméterét
egy lakás erkélyének hűvös padlóját.

Pal Peter, 3. a

Egy Mura-parti kényszervers

A tanárnő kérte, hogy olvassam fel,
S a jó gyerek, úgy tudom, nem felel.
De mit mondjak tinéktek, mondjátok meg!
Mi az, amit szívesen figyelnétek?
Itt van egy folyó, ott meg egy ház,
S amott egy kopasz, ki a partra vigyáz.
Itt van egy malom, azt hiszem, hogy fából,
Én ugyan leszarom ezt igazából.
Sekély a víz, apró a hullám,
Mi közöm hozzá, hisz száz év múltán
Nem ide hull ám az én hullám.
Hú, lám: a túloldalt száz bokor növi,
Babám, ha nem lehet az enyim, legyen az övi.
Hisz Szerelem-sziget, mondják a vének,
Bolondnak hiszik azt, vagy hülyének,
Ki ilyen őszi délelőtti verset farag,
Míg mások a hús padon lapítanak.

Tanárnő, figyeljen mostan reám!
Egy deci ihlete nincsen talán?
Nicsak! Egy béka, aki idetévedt,
S egy láb, míg ezt leírtam, reá lépett.

Jó, legyen! Szólok még egy néhány komolyabb szót.
Hogy is van helyesen: tavat vagy tót?
Hull rám a századok vakolata,
Született száz költő ezeregy mondata,
S én itt ülök csendesen a Mura-partján, Nem
Hawaii-sziget, sem üvöltő Balkán,
Mégis lesz majd, mi egy napon visszahív tán.

Hisz van itt egy grillsütő, s van itt egy utacska,
Mely szürke napjaimból kacsintva vár,
A nyár.

Pal Peter, 3. a

Nostalgija

Kajmak in marmelada,
to je bila mati mlada.

Jagode in čokolada,
to je bila stara lada.

Lačen, ful drugačen

Če si lačen, si lačen, si ful drugačen,
nisi normalen, ker si ful lačen.

Ker nisi normalen, si bolj popularen,
bolj slaven in bolj lačen.

Ko se ti slava odbije in ti želodec zavije,
pozabiš na slavo ter si olupiš banano.

Aleksander Rengeo, 1. c

Rezept für ein glückliches und gesundes Leben

Zutaten und Zubereitung: 365 Tage nehmen, besonders auf das richtige Verhältnis zwischen heiteren und düsteren Tagen achten, denn ein Mangel an Regen kann die positive Kraft der Sonne zunichte machen. Aus dem Alltag den übermäßigen Egoismus und das übertriebene Selbstwertgefühl total entfernen, weil sie allzu oft zu einer Ungunst der Umwelt und zum Mangel an lockerem Klima führen. Eventuellen Neid und Verbitterung nicht unterschätzen, da sie Unzufriedenheit mit sich selbst auslösen.

Sind die meisten Schadstoffe weg, gute Laune und Optimismus zufügen, dabei nicht auf ein Konzentrat der Toleranz und des Taktgefühls vergessen, eine Essenz aus kleinen Aufmerksamkeiten und der richtige Maß an Humor haben noch Keinem geschadet. Grundzutaten im Rezept sind allerdings Zuneigung und Nächstenliebe.

Dosieren: Morgens beim Aufwachen mit einem heiteren Blick in die Umwelt an die vorgeschlagene Mischung denken und aufstehen!

Kontraindikationen: Bislang keine negativen bekannt, von den Positiven sich überraschen lassen.

Anwendbarkeit: Immerwährend. Für alle Generationen, Rassen, Glaubensbekenntnisse und Geschlecht, d.h. für Jedermann.

Achtung! Soll es dennoch zu bestimmten Schwierigkeiten und Problemen kommen, sind wir da, um zu helfen, 365 Tage im Jahr wird Beistand geleistet.

Maksi Jordaki, 3. a

„MERJ GONDOLKODNI!”

(Horatius)

Az eddig megismert irodalmi korszakok közül leginkább a felvilágosodás kora keltette fel érdeklődésemet. Úgy vélem, ez a korszak áll legközelebb hozzám.

Ezt a kort és eszmerendszerét nagyon összetettnek látom. Megfogott benne az, hogy az emberek másként kezdtek el gondolkodni, nyitottak voltak az újdonságokra – felfedezésükre és elfogadásukra egyaránt. Nagy hangsúlyt fektettek a tudásra, amely nélkül ma nem ott tartanánk, ahol. A tudásra vágyó egyének érdeklődtek, kutattak, felvállalták céljaikat. Ennek következtében kiváló eredményeket értek el. Kifejezetten tetszett az is, hogy az emberek céltudatosan kiálltak magukért az antifeudalizmus terén, bírálták a nemesi előjogokat és a feudális társadalmat. A természethez való kötelékük nyitotta fel a szemem arra, hogy manapság nem tiszteljük eléggé a természetet, pedig nagy örömről le lehetne beszélni benne.

Véleményem szerint manapság a racionalizmus és a tudás tisztelete egyre kisebb hangsúlyt kap, hiszen már az iskolások, diákok számára sem a tudás, hanem az osztályzat, a sikeres érettségi vizsga, a diploma megszerzése a fontos, bármilyen áron. És ha nem a fiatalság fog elkezdni másképpen gondolkodni, akkor ki? A különböző vallásfelfogások szerencsére korunkban is megmaradtak, és mindenki önszántából döntheti el, melyik valláshoz szeretne tartozni, illetve hisz vagy nem hisz Istenben. Néhányan még fenntartják azt felvilágosodás kori eszmét is, miszerint a Földön kell mindenkinek megtalálnia a hivatását, itt kell boldognak lennie. Azonban korunkban léteznek pesszimisták is, vagy egyszerűen olyan gondolkodású emberek is, akik hisznek a túlvilági életben és abban, hogy majd ott rátalálnak a boldogságra, lelki békére, ha ez a Földön már nem sikerül nekik.

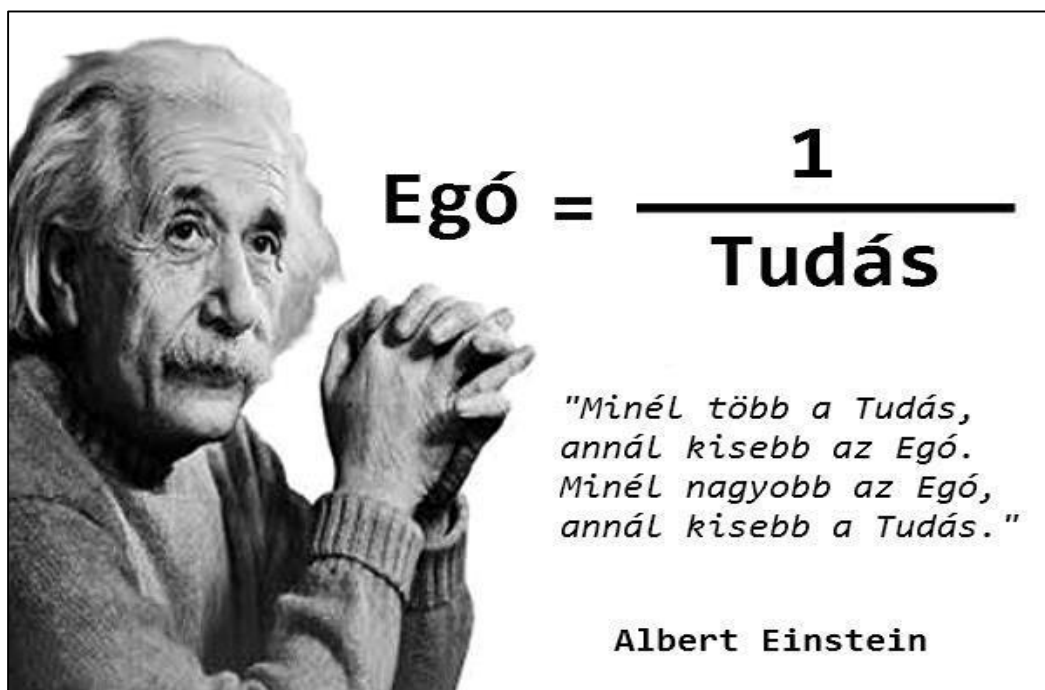
Az érdeklődésemet leginkább Faust és Johann Wolfgang Von Goethe keltették fel. Faustban rendkívül megtetszett a határtalan tudásvágya és a kitartása. Az utóbbit irigylem is tőle, hiszen én gyorsan feladom a dolgokat, ellentétben vele, aki még akkor sem, ha már itt lenne az ideje. Az azonban nem tetszett, hogy nem számított neki, hogy milyen áron éri el a célját, hiszen mindennek van határa. Goethében pedig az fogott meg, hogy a Faustot közel 60 évig írta, szóval lelkiismeretesen dolgozott rajta, hiszen egy »remekművet« szeretett volna kiadni a kezéből. Valamint az is, hogy értésünkre adja: az ellentétes erők tartják mozgásban a világot, szóval, hogy a sok jó mellett a rossznak is helyet kell adni, bármennyire is tartunk tőle.

A korszak jelszava: » Merj gondolkodni!«. Még ma is aktuális ez a tanács, hiszen csak gondolkodással és tudással érhetünk el eredményeket, csak így bírálhatunk, fejezhetjük ki a véleményünket. Ha állandóan más véleményét fogadjuk el és arra építjük életünket, nem jutunk előre, sőt még talán el is veszünk, elveszítjük önmagunkat.

A gondolkodáshoz bátorság kell. Az nélkül nem leszünk képesek új ismeretek felfedezésére, a változtatásokra, a megállapításunk kifejtésére, a véleményünk felvállalására. Manapság sokszor tartunk a negatív kritikától, ezért inkább hallgatunk, s nem gondolkodunk. Hiszem azt, hogy egyre több ember fog bátran gondolkodni, s csodálatos gondolatokat megosztani a világgal. Ha nem feledkezünk meg a tudásról, annak fontosságáról, biztosan nagy fejlődésben lesz részünk.

Somi Miša, II. A

A kép forrása: <http://sorsugynokseg.hu/feny/tudas/>

Tudni illik, hogy a felvilágosodás a történelem egyik legfontosabb korszaka. Eszmerenszere, ideológiája átalakította a társadalmat és az egyszerű ember gondolkodását. Ez néhány fontos alkotónak, filozófusnak köszönhető, akik mertek másként gondolkodni. Habár ma is fontos a tudás, úgy tűnik, más dolgok kerülnek előtérbe.

Amikor történelmet tanulunk, általában az emberek hibáiból tanulunk. Habár történtek jó dolgok is, a rosszat előbb észleljük. Úgy vélem, a felvilágosodás korában ez másképp van. Ez az egyetlen kor, amelyben örömmel élnék. A polgárság mert gondolkodni, és a tudás érték volt. Ez persze nem tetszett a nemességnek, hisz így nehezebb volt az emberek "agymosása". Egy okos és művelt embert ugyanis nehezebben lehet irányítani. Amit talán a legfontosabbnak tartok, az az, hogy az emberek végre az egyenjogúságért harcoltak. Ehhez persze nagy bátorság kellett. Ha egyenjogúság van, akkor mindenki

egyenlő, s ha mindenki egyenlő, senki sem boldogtalan. Egy ilyen társadalom azonban utópia, és attól félek, nehezen megvalósítható.

Sokan úgy vélik, ma jó világban élünk. Ez nem egészen igaz. Lehet, hogy a tudomány sokat fejlődött, és elértük azt, ami elérhetetlen, de a felvilágosodás gondolkodói nem lennének elégedettek a mai világgal. Ha Rousseau látná, hogy élünk ma, először boldog lenne, hisz az általános oktatás kötelező, és az embereknek van esélyük a továbbtanulásra. Később aztán látná, milyen nagy a munkanélküliség.

A mai ember nehezen tudja megkülönböztetni a diplomát a tudástól. Ezen kívül sokan rosszra használják tudásukat (pl. a média manipulál minket, azt hisszük, amit a rendszer akar). Szóval mégsem a tudás a legnagyobb érték, illetve erő, hanem a pénz (vagyis a magántulajdon). Ezért vagyunk ma boldogtalanok. A szegény szenved, a gazdag még többet akar. Mohóság!

A legnagyobb benyomást Voltaire tette rám. Regénye, a Candide nem csak jó kalandregény, hanem fontos eszméket is tartalmaz. Érdekes, hogy nem szeretek dolgozni, és pont ezt a művet tartom a legfontosabbnak. Tehát Voltaire hatott rám, de nem úgy, hogy elhittem mindent, amit állít, hanem úgy, hogy valójában gondolkozni kezdtem. Azt hiszem, ez volt Voltaire célja. Megkedveltem Goethe Faustját is, hisz azonosulni tudok vele. Én is néha nagyravágyó vagyok, én is mindent akarok tudni, keresem az életem értelmét. Az életem célja az lett, hogy magamat fejlesszem, és a tudásomat jóra használjam, illetve fordítsam.

A tudáshoz bátorság kell. Ez mindig is így volt, és mindig is így lesz. Ha valaki sokat tud, akkor nagy felelősséget is kell vállalnia. A mohóság azt teheti az emberrel, hogy tudását a maga érdekében használja fel. Bátor és erős az, aki nemet mond ennek. Bátor az is, aki bölcsen és morálisan gondolkodik akkor is, ha a fennálló rendszer ellen cselekedik. Ha mindannyian bátrak vagyunk, és van közös célunk, "megjavíthatjuk" a világot. És ha van tudásunk, akkor ezt békés úton megtehetjük. Ez az egész lényege, ez a felvilágosodás célja. Optimistáknak kell lennünk, és el kell fogadnunk, mindig is lesz rossz (a szükséges rossz, amely mozgásban tartja a világot).

Tőlünk függ a jövő és az utódaink sorsa. Ha nem mi javítjuk ki hibáinkat, akkor ki fogja?

Nemec Oskar, II. a

2015. október 8.

Kedves Mami!

Képzeld, épp hogy belekezdünk a tanévbe, már tanulmányi kiránduláson vagyunk, mégpedig Magyarországon!

Most épp a szállásunkon pihenünk, ezért van időm írni. Sokfélét láttunk ma. Különösnek tűnt a lovasbemutató Bugacpusztán. Voltál már arrafelé? Mert érdemes megnézni!

Egy akrobatamutatványhoz hasonló produkciót nyújtottak az ott lévő szimpatikus lovasok. Volt, hogy négy lovon lovagoltak egyszerre! Ostorokkal csattogtattak, és úgy nyargaltak

lovukkal, hogy még a kezükben tartott pohár tartalma sem lötytyent ki. Én még a lépcsőn sem tudok úgy lemenni, hogy ne öntsem padlóra a téám... Ügyes unokád van!

Arrafelé nemcsak lovakkal találkoztunk, hanem nagyon aranyos felmosórongszerű kutyákkal is! Őshonosok, biztos pulikutyák voltak.

Sőt, egy kis múzeum is volt a helyszínen, amiben bemutatták az akkori életet, s az arra a tájra jellemző állatfajtaikat. Nem mindennapi tárgynak tűnt például a szürkemarha agancsából készült evőeszköz.

Néhány méterrel a múzeumtól még több állattal találkoztunk, mégpedig nem is akármilyenekkel. Őshonosokkal. Volt ott mangalica (nagyon aranyosak voltak a kicsinyek), szürkemarha és persze ló is.

Éhségünket ízletes gulyáslevessel é palacsintával igyekeztünk elűzni. Finom volt, de te finomabbat készítesz! Holnap még vár ránk egy eseménydús nap, meg természetesen a hazautazás.

Otthon minden rendben? Üdvözlöm a családot! Későn érünk haza, majd vasárnap mesélek még!

Puszillak:
unokád Noémi

2015. október 9.

Kedves Dorka!

Nem fogod elhinni, milyen élményben volt részem! Osztálykiránduláson voltunk, Szegeden és környékén. De nem volt az a tipikus kiruccanás...

Mivel hosszú út áll még előttünk, mire hazaérünk, mesélek erről a két napról. Vagy talán inkább a mairól, ez valamivel jobban tetszett, mint a tegnapi. Szóval Szeged. Városnézésen vettünk részt, értsd, leültünk a Dóm téren, (sajnos nem mehettünk be a templomba, renoválják...), és a tanárnő mondott pár szót a város történelméről. Beszélt arról a fura óráról, amivel szemben a templom van. Délben kis figurák másznak ki belőle, és azt mondják, szépen szól. Szóval, ha majd arrafelé jársz, délben menj! ☺

Szabad programunk is volt a fiatalok városában, ezért könyvesboltba indultam az egyik osztálytársammal. Kb. háromszor haladtunk el a kereskedés előtt úgy, hogy nem vettük észre. Nagyon örültünk, amikor végre ráfutottunk. Utána enni mentünk, és némi egészséges táplálékkal eltettük magunkat... majdnem. Gyorskajával elintéztük. Azután megpihentünk az Egyetem előtt, és közben egy zsonglőrt figyeltünk. Odahívott bennünket, és beszédbe elegyedtünk. Járja a világot, és mindenütt Big-ként ismerik. Nemcsak a várost láttuk, hanem új arcokkal is találkoztunk. ☺

Majd egyszer veled is elmegyek Szegedre, ha már úgyis itt szeretnél tanulni. Majd meghívsz egy kávéra, vagy hasonló. Megengedem! ;)

Halljuk egymást!

Barátsággal:
Noémi

Spomladanski trendi mode

Pogumno smo zakorakali v april. Pomlad je čas novih začetkov; narava zaživi z novo energijo in mi se prebudimo iz sivine in zimskega spanja in hitimo soncu in živim barvam naproti. Modni oblikovalci zapovedujejo udobje, dopolnjeno z eleganco. Ta kontrastna kombinacija se je že preselila na ulice, kjer ženske s prefinjenostjo kombinirajo poslovni, športni ali elegantni videz z modnimi supergami. Z vezalkami ali brez so popoln dodatek pomladnega stylingu ter nepogrešljiv kos garderobe. Kombinirajte jih z drznimi torbicami in ujemajočimi se detajli.

ČAS JE ZA DRZNOST...

zato spremenite svoj styling in bodite drugačni! Za vas smo pripravili nekaj predlogov, kako...

1. ROZA IN RDEČE

Kontrast nežnega in udarnega lahko včasih združimo v nadvse harmonično celoto. Kombinirajte roza in rdečo ter poudarite svojo ženstvenost v celoti.

2. USNJE IN ČIPKA

Vsaka izmed vas ima mogoče v garderobni omari črno usnjeno jakno, ki se zelo dobro poda z elegantno čipko. Klasični kosi, ki so združeni v kontrastno kombinacijo, vedno pustijo močan vtis.

3. MIDI TORBICE

Mini torbice zamenjajte z enako učinkovitimi in pa seveda bolj praktičnimi midi torbicami.

4. ČEVLJI IN SANDALI

Ne glede na to, kaj boste izbrale, bo izbira vedno prava, pomembno je samo, da so čevlji in sandali na petko. In seveda – višja, kot je petka, boljše je!

Teden dejavnosti 18. - 25. april 2016

Teden dejavnosti 18. - 25. april 2016
Tevékenységek hete 2016. április 18 - 25.

Eko vrt

Gimnazijci 3. in 4. letnikov smo v sredo, 20.4.2016, na šolskem dvorišču postavili in uredili visoke grede. Najprej smo sestavili grede in vanje vnašali posamezne sloje. Prvi sloj so bile debelejšje veje različnih dreves. Nanje smo položili tanke veje z listi in vse zasuli z zemljo. Po vrhu smo pоторili slamo in zalili z vodo. Sloj slame smo prevlekli s folijo, da se zadnji sloj zemlje (fina zemlja, pomešana z grudasto, suho zemljo) ne bi sesul v spodnje sloje. Na koncu smo posejali zelišča in zelenjavo ter posadili rože. Veselili smo se opravljenega dela. Vse pa je tudi fotografsko dokumentirano.

Dijaki 3. in 4. letnika gimnazije

Öko-kert

A Föld napján iskolánkon Öko-kert átadására került sor. A tevékenységek sorában ez egy kiemelt esemény volt. Az Öko-kert kivitelezése a diákok munkáját dicséri. A magas ágyasokba fűszernövények (bazsalikom és rozmaring) kerültek. A haszonnövények közül zöldségeket (salátát, fokhagymát és hagymát) ültettek. Díszvirágok is kerültek az ágyasokba. A Föld napja alkalmából iskolánk is csatlakozott a „Fákat a földnek!” című akcióhoz, hiszen egy kis fa is elültetésre került egyféle bokor, a fanyarka. Termése kifejezetten kellemes ízű.

Az Öko-kert ötletgazdája, megálmodója egy negyedikes gimnazista fiú, Guld Grega volt.

A gimnázium harmadikos diákjai

»Romano Čhon«

Člana Romskega akademskega kluba Marcel Baranja in Sandi Horvat sta nam v četrtek, 21.4.2016, predstavila festival »Romano Čhon«, romsko kulturo in problem izobraževanja Romov.

Pogovarjali smo se z Marcelom Baranjo, študentom Fakultete za arhitekturo v Ljubljani in s Sandijem Horvatom.

Kaj je bil namen te delavnice in kaj sta želela predstaviti?

Sandi: Namen letošnjega festivala »Romano Čhon« je bil, da se vrneva v šolske klopi in iz prve roke preneseva dijakom informacije o romski kulturi in Romih, ki smo ljudje kot vsi ostali. Beseda »rom« namreč v romščini pomeni »človek«. Nesmiselno se nama zdi predavati zdolgočasnim strokovnim sodelavcem v veliki predavalnici, ki sedijo tam zaradi službene dolžnosti. Mislim, da je pri vas na šoli zdaj zadnji trenutek, ko se še lahko otesete svojih predsodkov, spremenite stereotipe, ki jih imate ali tudi nimate do Romov.

Zakaj je zate pomembno, da kot Rom, sam predstaviš romsko kulturo?

Marcel: Odraščal sem v romskem naselju, kjer sem zelo dobro spoznal romsko kulturo. Torej imam izkušnje, ki jih lahko predam ostalim. Kot izobražen Rom pokažem oz. povem, da je izobrazba pomembna in kako lahko le-ta »razbije« predsodke in prepreči diskriminacijo. Zelo zanimivo je, da večina članov Romskega akademskega kluba prihaja prav iz gimnazijskih klopi.

Si se kdaj sramoval, da si Rom?

Marcel: Ja, seveda. So situacije, ko se sramuješ, da si Rom. Meni se je to zgodilo večkrat. Tudi kot študent arhitekture sem bil s svojim priimkom zaznamovan. V takih trenutkih se sprašujem: »Zakaj sem ravno jaz Rom?« Moram pa povedati, da sem ponosen Rom. Seveda bi lahko zanikal, da sem Rom, vendar se mi zdi to neumno. Zato sva s Sandijem zelo ponosna na vsakega novega člana Romskega akademskega kluba, najbolj pa, če vidiva, da so ti člani Neromi.

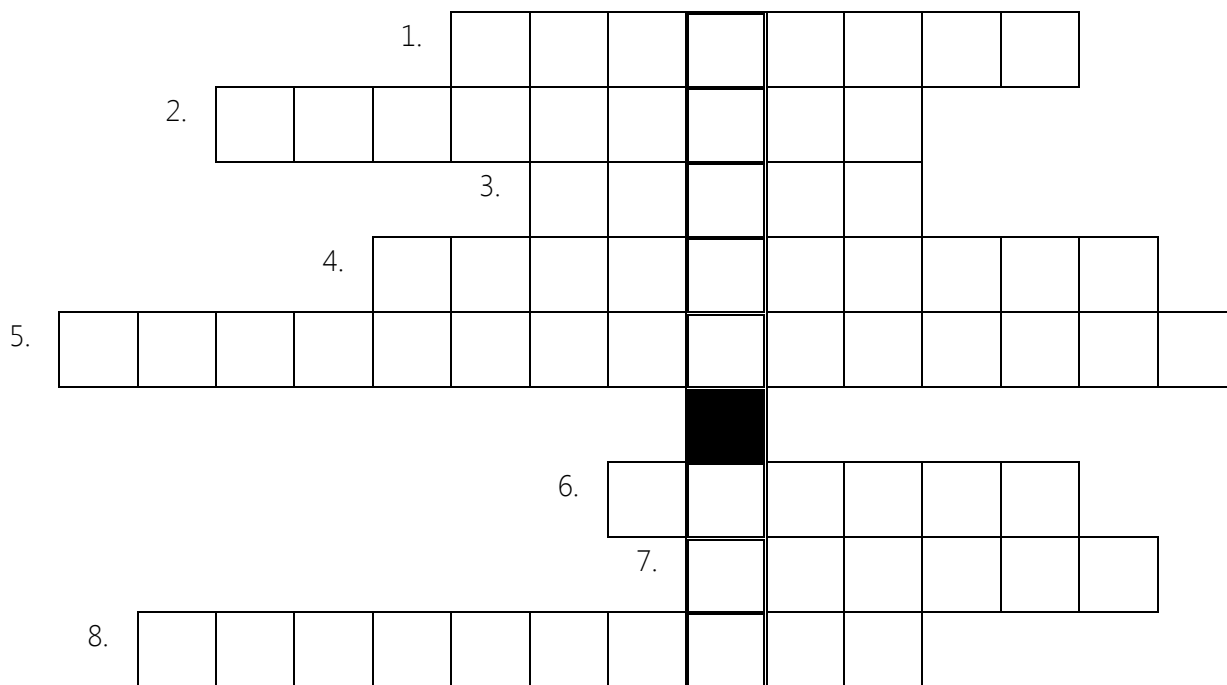
Kaj bi rada sporočila mladim?

Sandi: Ne se bati, bodite drzni, drugačni, naj vas ne bo strah tega, kar ne poznate. Dajte možnost človeku, da ga spoznate, še preden ga obsodite. Ne sekirajte se, smejte se čim več! Bodite to, kar ste!

Hana Banfi in Samira Hartmann, 3. a

Križanka

1. Čas po kosilu
2. »Dežela Bengal«, država v južni Aziji
3. Enota za merjenje jakosti električnega toka
4. Zdravljenje brez ustrezne poklicne izobrazbe
5. Veliko podjetje, ki posluje v več državah
6. Rastlinska tekstilna surovina
7. Sopomenka za časopis
8. Nazor, da je cilj človeškega življenja uživanje

Bi kupil majico za 2 evra?

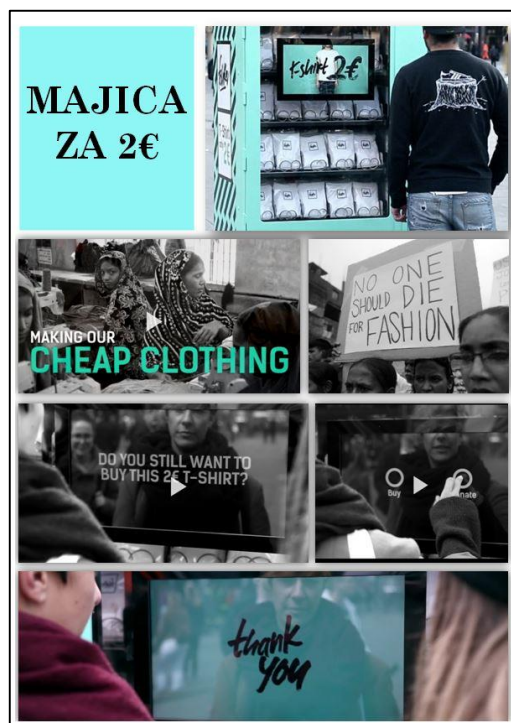
V današnjem svetu je vedno bolj pomembno, koliko in kakšne znamke oblačilo imaš. Pogosto ob pogledu na majico, hlače ... ne pomislimo, kaj, kdo, kako in koliko časa je vložil v ta izdelek. Ta projektni teden nam je dal misliti o tem.

Ne glede na ceno je današnja mladina osredotočena le na to, kako izdelek izgleda, ali nam je všeč, če bo všeč drugim. Ko stopimo v trgovino, nas obkroža gora oblačil. Do sedaj nikoli nisva razmišljali o tem, kaj je bilo z majico, preden je prispela v trgovino. Sedaj na to gledava drugače. Zavedava se, da so majico morda naredili otroci, slabo plačane ženske, ki jih doma čaka dvoje ali več lačnih ust. Morda je za to majico mož moral stati v kemikalijah, da se je obarvala v nam ljubo barvo. Čeprav to najino razmišljanje ne bo spremenilo veliko, lahko postaneva eni izmed mnogih, ki bodo poskušali spremeniti svet in s tem tudi življenje ljudi, ki nam omogočajo, da imamo oblačila po zadnji modi, na bolje.

Videoposnetek Bi kupil majico za 2 evra? je dal ljudem misliti. Ali je res vredno kupiti stvar poceni in s tem podpirati otroško delo s slabo plačanimi urami? Kljub nizkim cenam ljudje še vedno kupujemo tudi imena znamk. »Glavno je, da je znamka, da je drago, da nekaj veljam.« Znamke kot so H&M, Adidas, Nike, Armani zaposlujejo otroke, ki delajo v slabih pogojih, s slabimi plačami, da preživijo sebe, svoje brate in sestre. Kljub zlorabam, ki jih doživljajo, se ne morejo nikomur pritožiti. Video nam je jasno prikazal, v kakšnih razmerah delajo le zato, da se mi lahko šopirimo s tem, kaj si lahko privoščimo. Preplačamo le ime, ne pa dela.

Če bi ena od naju bila postavljena v vlogo ljudi v videu, bi prav tako pritisnili gumb doniraj, saj si otroci in slabo plačani delavci zaslužijo večje plačilo kot 13 centov na uro. Zaslužijo si več kot 30 evrov na mesec in boljše otroštvo.

Anja H. Kar in Mišel Szóke,
2. c-razred

OGLAS

Enkratna kakovost!!!
Super cena!!!
Koži prijazno blago!

SAMO
ZA
2 EVRA

MAJICE VSEH VELIKOSTI
(S, L, M, XL, XXL, XXXL)

PROIZVODNJA

16 ur dela na dan

Delovno meso v super (slabem) stanju!!!

Zaslужek celo 0,10 eur na uro!!
(Delo na lastno odgovornost!!)

Blago: super (slabo) za zdravje in okolico!!
Starost zaposlitve: (VSEENO!!)

Deni Tivadar, j. c

EKO MAJICA

Narejena v EU.

Iz okolju prijaznega materiala.

Brez vložnega otroškega dela.

Cena: 10 EUR.

Filip Kóša, 2. c

Od bombažnega polja do majice v moji omari

Anja Pal, 1. e

Damir Olah, avtor slike, ki krasi majice zaključnega 3. e-razreda

Frazemi in simboli našega razreda ...

Smo razred D'Magia, v katerem so 3 leta izstopali naši **štirje asi**, ki jih ni potrebno posebej poimenovati.

Poglejmo v SSKJ: ekspr. **odkriti (svoje) karte** pomeni povedati, izdati svoje namene. Svoje **karte** smo kot razred hitro (v 1. letniku) **odkrili** svojim učiteljem. Tako razredničarki kot učiteljem se je hitro sesula **hišica iz kart** (*krhko, neuresničljivo*), torej disciplina v razredu, čeprav smo imeli kot razred med sabo tudi dobre igralce, s pravimi **žetoni**, torej z vrednotami.

Kot vemo, kmalu bo **padla kocka** (*pomembna odločitev z negotovim izidom*), karte se bodo na **ново premešale** in **zaigrali** bomo zadnjo odločilno **partijo**: zaključni izpit. ;)

Bodo tudi rezultati magični?

(prispevek je Damirju Olahu pomagala ustvariti mag. Gabriela Zver)

Kdo je izdelal moje obleke?

Vsakdo bi kupil majico le za 5 ali 6 evrov, vendar pa se nihče ne zamisli, kdo jih sploh dela in iz česa so izdelane.

Reklame za akcije in poceni obleke slišimo vsak dan. Ljudje kupujejo poceni obleke, ki so bile izdelane na Bližnjem ali Daljnem vzhodu. Nihče pa se ne zaveda realne cene tega izdelka in kolikšen delež te cene gre prodajalcu. Delavci v teh državah so slabo plačani in zelo težko preživijo iz dneva v dan.

Redki se zavedajo tega problema in nenehno opozarjajo na nečloveške razmere. Organizirajo kampanje, ki pritegnejo veliko pozornosti in nekatere velike trgovine so že podražile svoje izdelke, da bi pripomogle k izboljšanju delovnih razmer delavcev.

(fotografiji je izbral in ju združil v sporočilo: M. Jordaki)

Da bi resnično kaj spremenili, moramo stopiti skupaj in pomagati oropanemu svetu najti pravo pot.

Maksimilijan Jordaki, 3. a

Tam daleč

Mustafa dela v tovarni za đabe,
le zakaj on keine peneze habe?
Import in cena v haundemu je nič,
pa dvajset T-shirtov je kič ko hudič.

Kljub tému si polnim vsak teden omare,
ko oni garam tam za krožnik obare.
Bangladeš, Indija, čajna, butan
blodimo ujeti v tem svetu ukan.

DDV, proračun, neto in bruto,
tam daleč 'ma deček platenko obuto,
ki sam jo narédil je v mukah sveta,
še drugim – ko za sebe le komaj ima.

V rudniku smrad mu omami glavó,
kiha, sopiha – da nam je lepo.
Ob koncu je dneva vse, kar dobi,
da v miru lahko za tri ure zaspi.

Kdo rešil jih bo vseh tegob, muk in zmede?
A nosil boš bundo starega dede?
Pa gate očeta in bakin klobuk
in šparal s kondomi za fuk?

Pa vendar lahko, še ni čista jeba!
A kaj, ko za fejsbuk se slikat' je treba?!
Nora je kikla in papuči novi –
od smeha poscali nas bodo bogovi.

Še zato si boš kupil fancy dežnik,
sintetičnih barv in vseh možnih oblik?
Zatorej, ljudje, se s pepelom posujmo –
si hausgemachte šlape obujmo.

Peter Pal, 3. a

Pomagaj

13-letni otrok dela cel dan,
medtem ko se ti zabavaš.
Ta otrok ne dobi hrane,
medtem ko se je ti nažiraš.
Dobiva 10 centov na dan,
medtem ko se ti valjaš v denarju.
Dela 16 ur na dan,
medtem ko se ti zabavaš s prijatelji.

Kaj pa če bi bil ti v tej situaciji?
Bi lahko preživel 1 dan?
Kaj pa 1 teden? 1 leto?
Po svetu jih večina tako živi.

Doniraj denar, saj le tako lahko
ta otrok živi v boljših razmerah.
Imej srce in spremeni svet.

Špela Vučko, Lučka Vidič

Pomlad

Danes je pomlad.
Tretji letni čas.
Vse je naravno.

Ptice letijo.
Ribe plavajo.
Sneg se topi.

Danes je sonce.
Včeraj je bila luna.
Jutri bo oblak.

Ptice letijo.
Ribe plavajo.
Sneg se topi.

Danes je zabava.
Narava se prebuja.
Čas mine sem pa tja.

Ptice letijo.
Ribe plavajo.
Sneg se topi.

Erik Horvat, 2. a

Predsednik Tilen

Metuljčki gorijo,
ljudje skozi okno letijo,
ko Tilen predsednik naš bo postal,
od strahu pomlad bo pregnal,
namesto zvončkov tukaj,
bo samo še žalost goščav.

Aljaž Farkaš, 2. a

Moje srce

Moje srce je temna jama.
Temno, temno...
Le redko ji veselje nameni
majhen žarek
v notranjosti temne jame.
A žarek vpade le zato,
da vidi pošasti, ki bivajo v njej.

Tim Farkaš, 2. a

Moje asociacije na dan poezije

Ko pogledam v steno, zagledam oranžno,
glava je prazna.
Pogledam v mizo, spomnim se na gozd.
Zagledam se v peresnico in premišljam, zakaj
imam v njej uro, ki ne deluje.
Pogledam v okno, a ne vidim skozi, ker je
preveč listov na njem.
Pogledam nazaj in zagledam vrata in pomislim
na izhod iz pekla.
Zaslišim zvonec in začutim olajšanje.
Profesorica mi daje ideje, a jih ne zaznam, ker
niso moje.
Premišljam o izzivih, ki me še čakajo, a se jih
še ne zavedam.
Zagledam se v copate sošolca in pred očmi mi
postane črno.
Ko zagledam svetlobo, se najdem v sobi in
pred mano učbenik za slovenščino.

David Režonja, 2. a

Izgubljena v mislih

Kaj pa skriva ta nasmeh?
Je to res pajek v laseh?
Misel izgubljena med besedami.

Rekli so mi, kdor išče, ta najde.
Pa bi prisegla, da imam vsega dovolj.
Izmišljam si zgodbe zanimive,
skozi okno opazujem oblake.

Rada bi uživala, živela.
Pamet izgubljala, če bi jo imela.
Še malo, le malo počakam še...

Lara Horvat, 2. a

življenje v
mesu v tremutku
kacveti,
ko se stencimo
man nealnost
doleti,
življenje pa
kot noža
v tremutku
odcveti in
oveni

Lara Horvat

A felhangosított zene

Felhangosítom a zenét,
remélve, hogy az majd
elnyomja a gondolataimat.

Még a felhangosított zene
sem segít.
Gondolataimat nem
nyomja el.

Ami volt, volt. Feledni
viszont nem tudom.
Még a zenében
is megtalálalak.

Nincs olyan zene,
melyben ne találnálak meg.
Legyen az felhangosított
vagy lehalkított zene,
mindegy milyen,
mindegyikben ott vagy.

Tina M., 1. e

Az élet

Az élet tele van veszéllyel,
az öröm is veszélyes,
hisz egyszer vége szakad,
és az emlékei fájnak.

Az élet tele van meglepetésekkel.
Vannak kellemes és vannak
kellemetlen meglepetések.

Az élet gyakran
játszik velünk. De miért?
Sokszor sokat kell
szenvetnünk az élet miatt.

Rafinált egy dolog az élet.
Sokszor sok örömet okoz,
máskor pedig elszomorít.
Miért játszik velünk az élet?

Életünk során gyakran elveszítünk
valakit, akit szeretünk.

Nagyon sokszor
darabokra tör bennünket.
Az élet harc, és benne győzni kell!

Tina M., 1. e

Elfutnék

Elfutnék az élet, az emlékek,
a szerelem, a fájdalom elől.
De nem tudok, nem bírok,
hisz mindig utolérnek.

Utolérnek, nem hagyják,
hogy nyugodtan éljek.
Nem tudok tőlük megszökni.

Furfangosan és makacsul
ragaszkodnak hozzám, és ahhoz,
hogy élet(em)ben maradjanak.

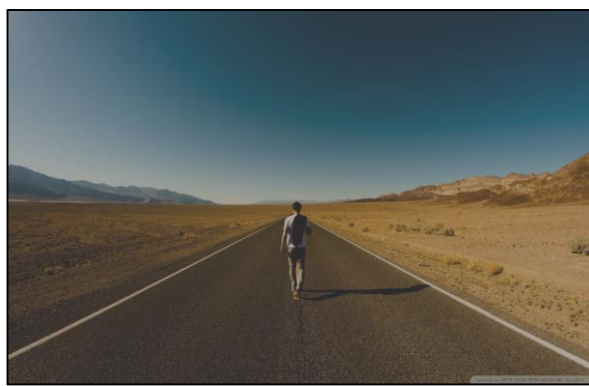
Elfutnék minden s mindenki elől,
de nem tudok, hisz
minden s mindenki utolér.
Utolérnek s gyötörnek.

Elfutnék ebből a faluból,
a városból, ebből az országból,
sőt még a világból is kifutnék,
de nem, nem lehet.

Elfutnék innen örökre,
új életet kezdenék,
de nem lehet, hisz minden
és mindenki egyszer utolérne.

Tina M., 1. e

Én vagyok

Én vagyok a felelős azért,
ahogyan ma érzem magamat,
és én a boldogságot választom.

Én vagyok az, aki eldönti,
hogymit fogok szeretni,
és én vagyok az, aki azt mondja,
hogy Ő az, akit szeretek.

Én vagyok az, aki eldönti,
hogymit marad az életemben.
Én vagyok az, aki eldönti,
hogy Ő igenis az életem része lesz.

Én vagyok az, aki eldönti,
hogymit fogom élni az életem.
És én vagyok az, aki eldönti,
hogy ezek után boldogan fog élni.

Én vagyok az, aki a boldogságot választotta!

Tina M., 1. e

Szép az élet

Szép az élet!
Vedd már észre!
Ne csak arra gondolj,
ami fáj.

Vedd észre a
napot és az eget,
a felhőt, a természetet,
a gyermeked mosolyát.

Ne várd, hogy mindennek
vége legyen, hanem használd
ki az életet, ha nem használod ki,
akkor egy szép napon
sajnálni fogod.

Pintarič Stella, 1. b

Zakaj vojne?

Ob 25-letnici osamosvojitve Slovenije smo na Dvojezični srednji šoli Lendava v okviru tedna dejavnosti in v duhu iskanja boljšega sveta razmišljali tudi o preteklosti, sedanjosti in bodočnosti naše države. Učitelji zgodovine smo dijake popeljali v preteklost, s pomočjo zgodovinskih virov in pričevanj pa so sami odkrivali in spoznavali proces osamosvajanja slovenske države. K obujanju niti ne tako davne zgodovine so prispevali tudi veterani vojne za Slovenijo, ki so dijakom predstavili svoje udejstvovanje in doživljanje vojne.

Posebno pozornost smo posvetili pomenu slovenskih simbolov in iskali tudi nove.

Simboli so nepogrešljivi za vsako državo, ki jo na nek način predstavljajo. Naravna in družbena pestrost relativno majhne Slovenije se odražata tudi v njenih simbolih. Dijaki naše šole so pri zgodovini preučevali obstoječe simbole Slovenije, jih narisali in opisali ter napeli svoje male sive celice in iskali morebitne nove, do zdaj še skrite simbole dežele na sončni strani Alp. Nekatere izdelke dijakov si lahko ogledate na naslednjih straneh.

Ob obujanju zgodovine Slovencev in slovenske države so dijaki razmišljali tudi o pomenu domovine in domoljubju, o odnosu do države, o vojni in miru. Svoja razmišljanja so zapisali v obliki esejev.

Povzemamo tudi nekaj razmišljanj, ki so odraz njihove interpretacije preteklosti in tudi dogajanja v sodobni družbi; sveta, v katerem živimo.

Najboljše štiri eseje objavljamo v celoti.

Kot končni rezultat projekta in sodelovanja na natečaju **Inovativnost in ustvarjalnost mladih za prihodnost domovine** v okviru obeležitev 25-letnice samostojne slovenske države je nastal tudi filmček, ki je dostopen na naslovu: <http://www.dssl.si/25-let-samostojne-slovenije/>.

Silvija Hajdinjak Prendl

Tibor Tomšič

Bernadetta Horváth

Miért háborúk?

Szlovénia függetlenségének 25. évfordulóján a Lendvai Kétnyelvű Középiskolában a »Tevékenységek hete« alkalmából, és egy jobb világ szellemének nyomába indulva országunk múltjáról, jelenéről és jövőjéről gondolkodtunk. A történelemtanárok a diákokat időben a múltba kalauzoltuk, történelmi források és tanúvallomások segítségével pedig a diákok maguk idézték fel és ismerték meg a szlovén állam függetlenségi folyamatát.

A nem annyira távoli történelem felidézéséhez hozzájárultak a Szlovéniáért folyó háborúban résztvevő veteránok, akik a diákoknak bemutatták háborús részvételüket és tevékenységüket.

Különös figyelmet fordítottunk a szlovén szimbólumok fontosságára, és próbáltunk újakat is keresni.

A szimbólumok minden ország nélkülözhetetlen elemei, amit valamilyen módon képviselnek. A viszonylag kis Szlovénia természeti és társadalmi sokféleségét a szimbólumok is tükrözik. Iskolánk diákjai a történelemtanítás keretében megvizsgálták Szlovénia jelenlegi szimbólumait, lerajzolták és bemutatták őket, valamint összedúgták kis szürke sejtjeiket, és lehetséges újakat kerestek, hazánk eddig még rejtett szimbólumait. A diákok egyes alkotásait a következő oldalakon kísérhetik figyelemmel.

A szlovének történelméről és a szlovén állam létrejöttének felelevenítése kapcsán a diákok a hazáról és a hazaszeretet fogalmáról gondolkodtak, valamint az államhoz fűződő kapcsolatról, a háborúról és a békéről. Gondolataikat esszé formájában rögzítették.

Az alábbiakban a diákok néhány gondolatait választottuk ki, amelyek tükrözik a saját értelmezésüket a múlttól, és a történelemtől a mai társadalomban, a világban, amelyben élünk.

A legjobb négy esszét teljes egészében közzétesszük.

A projekt és A fiatalok innovációja és kreativitása szülőföldünk jövőjéért című pályázaton való részvétel végeredményeként a független szlovén állam 25. évfordulójának megemlékezése keretében keletkezett egy kisfilm, amely elérhető az alábbi címen: <http://www.dssl.si/szlovenia-onallosulasa-huszonotodik-evforduloja/>.

Hajdinjak Prendl Silvija
Tomšič Tibor
Horváth Bernadetta

Minilo je 25 let od osamosvojitvene vojne za Slovenijo. V teh letih se je Slovenija zelo spremenila. Pridružila se je Evropski uniji, izboljšalo se je šolstvo, zdravstvo, gospodarstvo in kultura. Zakaj? Vse to je bilo možno zaradi domoljubja, zaradi skrbi za domovino...

Raul Milaković, 3. a

Za mlade, ki so rojeni v samostojni Republiki Sloveniji, sta samostojnost in neodvisnost nekaj samoumevnega, vendar ni bilo vedno tako. Naša domovina si je samostojnost morala izboriti z osamosvojitveno vojno proti Jugoslovanski ljudski armadi, ki se je odvijala od 27. junija do 7. julija 1991. leta.

Lara Nemec, 4. a

Kaj mi pomeni beseda domovina? Zame je domovina država, v kateri sem se rodila, kjer živim. Res je, da je naša država majhna, vendar se od ostalih držav razlikuje v veliko stvareh, predvsem pa po ljudeh. Brez ljudi ni domovine...

Valentina Bažika, 3. a

Že kot otroke nas starši učijo spoštovati domovino in trud, ki so ga morali naši predniki vložiti, da je uspelo to, kar sedaj imamo. Če me kdo vpraša, ali sem ponosen na svojo domovino je, kot da bi me vprašal, ali imam rad svojo družino...

Marko Bajš, 3. a

Domovina je tam, kjer ljubimo, smo srečni, zadovoljni in bi radi ostali. Moja domovina je Slovenija, ožja domovina pa Lendava, čeprav je le majhna pikica na zemljevidu. To je kraj, kjer preživljam svoje otroštvo, svojo mladost... Lahko si oddahnem, da ne živim v času vojne, da se lahko mirno sprehajam po ulici in se ne bojim za svoje življenje. V preteklosti pa so ljudje žrtvovali svoje življenje, da lahko mi živimo v miru in svobodi...

Hana Banfi, 3. a

Domovina, kot jo poznamo po definiciji, je dežela, v kateri se je kdo rodil ali v kateri prebiva. Za vsakogar izmed nas pa je dojemanje domovine nekoliko drugačno. Ob tem se sprašujemo, kaj pravzaprav naredi domovino »domovino«? Je to kraj, v katerem smo odrasli? So to ljudje, s katerimi smo hodili v šolo? Je to občina, v kateri živimo? Je to država, za katero smo se zavzemali na svoj način? Zame so domovina moji najdražji – tam, kjer so oni, je moja domovina...

Zvonimir Lukač, 4. b

Vsak Slovenec je lahko ponosen na svojo državo Republiko Slovenijo. Zanje je značilna »pestrost na majhnem prostoru«, saj ima ohranjeno raznoliko naravo, bogato kulturno dediščino in zgodovinsko izročilo.

Tjaša Karakatič, 3. a

Res je, da je vojna za Slovenijo trajala le nekaj dni, ampak vojna je vojna. Vsi, ki so sodelovali v tej vojni, si zaslužijo veliko zahvalo, saj brez njih še danes ne bi imeli lastne svobodne države...

Attila Bogdan, 3. a

O vojni za Slovenijo sem veliko slišala, saj so mi že stari starši pripovedovali o njej. Velikokrat so mi omenili, da so leta 1991, tudi v času te »kratke vojne« prestali veliko strahu, saj niso vedeli, kaj se bo zgodilo... Moja babica je bila v času osamosvojitvene vojne za Slovenijo zaposlena v pisarni Teritorialne obrambe v Lendavi. Res, da je »pomagala« vojakom samo iz pisarne, pa kljub temu je dala majhen prispevek za to, da lahko jaz in moji prijatelji sedaj mirno in svobodno živimo. Spoštovanje in zahvalo moramo izkazati ljudem,

ki so se borili in niso podlegli jugoslovanski vojski, ki je hotela preprečiti, da bi Slovenci postali svobodni državljani države Slovenije.

Lara Šimon, 3. a

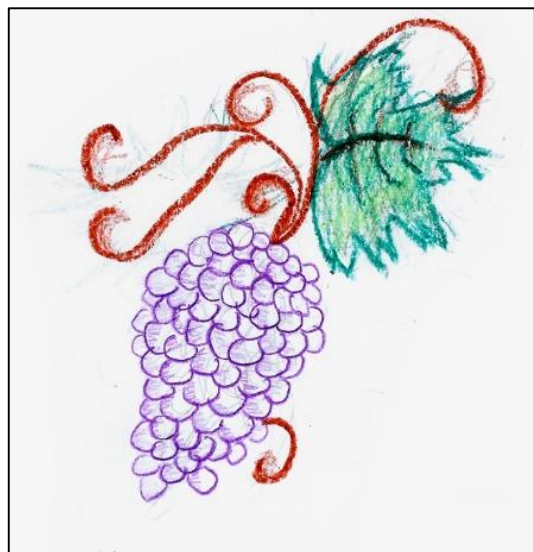

23. decembra 1990 smo Slovenci na plebiscitu izkazali odločnost in pogum ter jasno opredelili vrednostne temelje nove države. Čeprav je tisti čas osamosvojitve bila velik dogodek za naš narod, se ga danes malokdo spominja z velikim ponosom. Na spominskih slovesnostih večkrat slišimo, da je te temelje treba spoštovati, saj je domovina samo ena. Še posebej je treba spoštovati njeno zgodovino, njen narod, njene vrednote in njene simbole. A se zadnje čase zdi, da se dogaja ravno nasprotno; ljudje namreč vedno manj cenijo njene vrednote in njen jezik. Čeprav je naša država marsikdaj mačehovska do nas, moramo biti veseli in ponosni, da jo sploh imamo, saj mnogi narodi te sreče nimajo.

Lara Nemec, 4. a

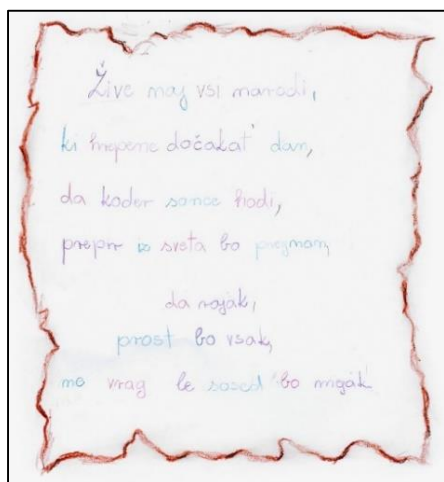
Če ne bi bili enotni, bi morda razplet vojne bil popolnoma drugačen. Že izid plebiscita je pokazal enotnost večine državljanov Slovenije, kar je okrepilo narodno zavest in željo po samostojnosti. Slovenci po več kot tisočletju življenja v podrejenosti ali sobivanju z drugimi narodi znotraj iste državne tvorbe končno dobimo priložnost, da živimo v lastni državi.

Sara Sakač, 4. b

Verjamem, da je vsak otrok, ki je dovolj radoveden, že vprašal svoje starše ali stare starše, kako je bilo leta 1991, ko je tukaj bila vojna za osamosvojitve. Sam sem pozorno poslušal zgodbe svojega očeta, ki se desetdnevne vojne dobro spomni. S težavo si predstavljam, da je pred komaj 25 leti v okolici današnje mirne Lendave, bilo vojno stanje... Slovenci smo takrat z odločnostjo in enotnostjo ter iznajdljivostjo obranili svoje ozemlje...

Dominik Žalig, 4. b

Po petindvajsetih letih samostojnosti ima naša država še marsikaj pred sabo. Upam, da nas je »jugoslovanska« vojna izučila in dokazala, da se vojna ne izplača. Res je, da imajo vsi jugoslovanski narodi danes lastno državo, a je zato umrlo preveč nedolžnih ljudi. Če želimo svet brez vojn, moramo verjeti, da ga je mogoče ustvariti.

Matija Dolenčič, 4. a

Po 25 letih samostojnosti marsikateri Slovenec ne spoštuje dovolj svoje domovine in ni zadovoljen z življenjem v tej državi. Težke razmere so zagotovo posledica globalizacije in svetovne krize. Ali je morda čas za novo »vstajo« in spremembe? Ali lahko Slovenke in Slovenci spet zadihamo kot eno, kot leta 1991?

Zita Szabó, 4. b

Vojna je ena izmed najhujših stvari, ki smo jih ljudje »izumili«. Ne glede na to, če z vojno želimo zaščititi domovino ali doseči kaj drugega, noben vzrok ni dovolj dober, da bi opravičil žrtve vojne... Tudi Slovenci smo doživeli vojno, v kateri smo se borili za domovino in svobodo. Le-ta nas je poenotila, vendar bi vse to lahko dosegli tudi brez vojne...

Martina Lebar, 4. a

Vojne nastanejo zaradi ekonomskih, političnih in verskih nasprotij. Nobene vojne ne odobravam, ker sem mnenja, da je vojna nekaj najbolj groznega in hudega, kar se lahko zgodi. Seveda si sama zelo težko predstavljam kakršnokoli vojno, saj nisem bila del nobene. Vem pa, da vojne začenjajo in vodijo ljudje ali skupine, ki se hočejo z njimi okoristiti. V vojni pa trpijo ljudje, predvsem vojaki, ki včasih niti ne vedo, zakaj in za koga morajo žrtvovati svoje življenje...

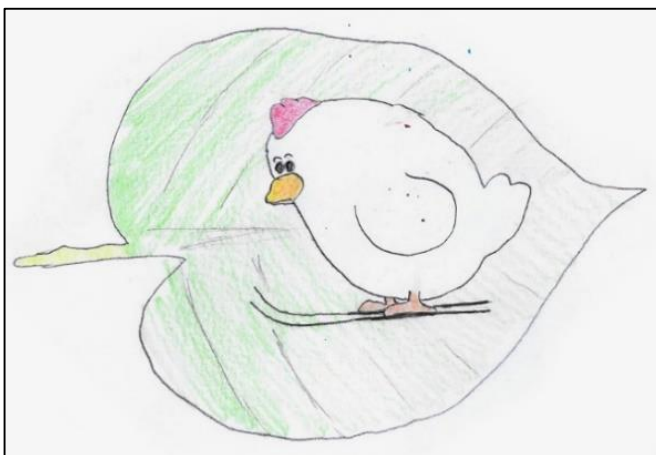
Martina Vida, 4. a

Vojna je zmeraj interpretirana kot nekaj negativnega, čeprav prinese včasih tudi kaj pozitivnega kot so določene pravice, domovino, svobodo. Tako je vojna za Slovenijo prinesla osamosvojitvev...

Ljudje se bojijo vojne, tudi jaz sem med njimi. Če bo še kdaj izbruhnila svetovna vojna, bo svet uničen...

Marcel Virant, 4. a

Menim, da Slovenci svojo državo premalo spoštujemo, premalo spoštujemo tudi državne simbole. Ob državnih praznikih visijo slovenske zastave samo na javnih ustanovah, lahko pa bi jih izobesili tudi državljani na stanovanjskih hišah ali blokih...

Enotnost Slovencev se je letos izkazala ob uspehih slovenskih športnikov, ko so slovenske zastave vihrale na vseh tekmah. Kdo ve, ali bi Slovenci tako enotno nastopili tudi, če bi se ponovno morali boriti za svojo državo?

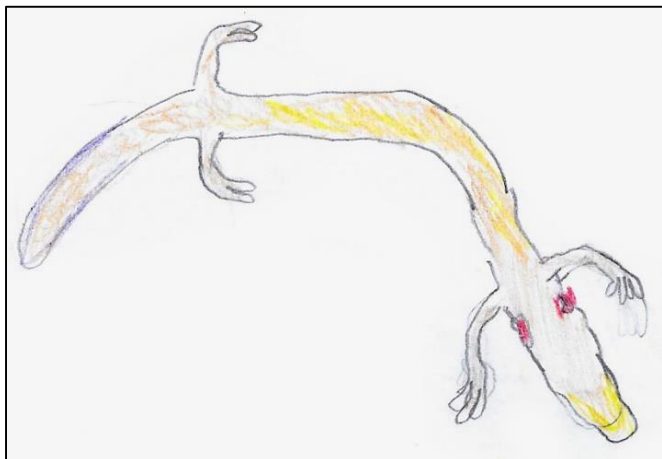
Lara Šimon, 3. a

Žal mi je, da se veliko mladih premalo zaveda svojih korenin. Premalo so navezani na svojo domovino, je ne spoštujejo dovolj in ne cenijo tega, za kar so se naši starši, stari starši borili. Verjamem, da v Sloveniji živi veliko odličnih ljudi, ki lahko stvari spremenijo na boljše. Upam, da bo kmalu prišel čas, ko se bo to zgodilo. Zaključila bi z besedami Patricije Šulin: „Ljubezen do domovine je nesebična in iskrena, in kdor ljubi svojo domovino, je vreden zaupanja.“

Lana Cvetko, 4. a

Ko smo se v osnovni šoli učili o svetovnih vojnah, sem mislila, da se kaj tako strašnega ne more več zgoditi. Verjela sem, da se je svet dovolj razvil in napredoval, da lahko nasprotja rešimo po mirni poti. Sedaj pa že več kot eno leto sledimo novicam, da zaradi različnih interesov in

sovrášta svet razpada... Menim, da se konflikti velikokrat začnejo tudi zaradi domovine, ki jo nekateri iščejo, drugi pa jo poskušajo zaščititi pred »drugalnimi«. Menim, da bi nas razlike morale bogatiti in ne razdvajati in da v 21. stoletju ni več mesta za sovrášto in da se domovina ne spoštuje s tem, da se iz nje izključuje druge skupine ljudi...

Rebeka Bernad, 4. a

Ko pomislimo na vojno, nas prevzame strah, saj vojna prinaša uničenje in smrt. Vojne so nesmiselne, čeprav lahko pomenijo tudi nove začetke. Brez njih do marsikatero korenite in nujno potrebne spremembe ne bi prišlo...

Lara Perša, 4. b

V današnjem času, ko ima vsak pravico do izražanja svojega lastnega mnenja, je pomembno, da smo med seboj tolerantni in da kot narod držimo skupaj. Delitev v skupine in netolerantnost bi lahko v prihodnosti povzročili večje radikalne spremembe, ki bi lahko vodile v vojno. Iz zgodovine pa smo se lahko naučili, da imajo vojne več negativnih posledic kakor pozitivnih. Napake iz preteklosti se ne bi smele ponavljati...

Anja Cigan, 4. b

Čeprav ne odobravam nobenih vojn, se mi domovinska vojna zdi še najbolj pravična, ker se ljudje borijo za svojo domovino, za svojo deželo, svojo hišo, sorodnike, prijatelje, za svoj življenjski prostor. Ne razumem pa okupatorjev oziroma njihove želje po širjenju in osvajanju tujih dežel. Še bolj pa ne razumem ljudi, ki se borijo za takšne. In kako je lahko sploh kdo pripravljen ubiti nekoga, zgolj zaradi drugačnega prepričanja.

Sam ne vem, če bi bil v primeru vojne pripravljen umreti za svojo domovino. Verjamem pa, da ljudje, ki so živeli v času domovinske vojne, razmišljajo in gledajo na to drugače. Mogoče bi tudi sam takrat gledal na to drugače...

Grega Guld, 4. b

Z leti se spreminja odnos do vojne in domovine. Starejši ljudje bolj razumejo pomen domovine kot mlajši. Mogoče zato, ker so preživeli vojno za domovino in se zavedajo njenih grozot...

Maja Hozjan, 4. b

Ne glede na vse moramo do svoje domovine biti spoštljivi. Enako kot do svojih staršev, čeprav se pogosto med odraščanjem ne strinjamo z njimi. Zavedati se moramo, da ima tisti, ki svoje domovine nima rad in je ne spoštuje, v svojem srcu veliko praznino. Ta pa je lahko zanj usodna...

Vito Hozjan, 4. b

Moja domovina je Slovenija. Tukaj sem se rodila in tukaj živim. Ponosna sem na njene lepote in ljudi. Mislim, da jo še najbolj cenijo tisti ljudje, ki so se že pred časom izselili v širni svet in se radi vračajo... Izseljenci so nam lahko velikokrat zgled, saj so čustveno dosti bolj navezani nanjo kot marsikdo izmed nas...

Katja Sarjaš, 4. b

Upam, da bomo Slovenci čez čas spet zaupali v Slovenijo in slovensko politiko ter da bomo stopili skupaj kot narod in dokazali, da je lahko Slovenija kljub majhnosti velika, saj državo izoblikujejo ljudje, ki živijo v njej.

Timoteja Mejaš, 4. b

Pri zgodovini sem se naučil, da naš narod niti ni tako slab. Naši predhodniki so se vedno trudili za svetlejšo prihodnost. Res, da tega niso nikoli izkazali precej evforično, ampak z majhnimi koraki in tudi to nekaj velja...

Mišel Hozjan, 4. a

Kovač Álmos: Miért vannak háborúk?

A mondás úgy tartja, hogy a háború a politika folytatása más eszközökkel. Ez annyit jelent, hogy, amikor a politikusok már szóval nem képesek zöld ágra jutni, akkor más eszközökhöz kénytelenek folyamodni. Már ebből is látszik, hogy a háború egy felesleges és rossz megoldás, hiszen a szavak ereje végtelen, ha az józan gondolkodás helyett, emberi életekkel és természeti pusztulással kell fizetni, akkor bizonyára az emberiség nem jó irányba halad. Véleményem szerint az amerikai hozzáállás - miszerint a legdicsőbb dolog az ember életében az, ha a hazájáért hal meg- is bizonyíték az emberi butaságra, hiszen ezek szerint a személyeknél fontosabb a nemzet, mivel a nemzet az örök, az emberi élet pedig csupán egy porszem a világmindenségben.

Szerintem a nemzeti öntudat valóban fontos, és elengedhetetlen, sőt letagadhatatlan, de ezt nem feltétlenül háborúk segítségével kell kimutatnunk, hanem azzal, hogy mint nemzet, mint közösség összetartunk és jelezzük összetartozásunkat a mindennapjainkban, a közös megemlékezésekkor, az egymásnak való segítségnyújtásban, úgy jóban, mint rosszban is. A háború, mint végső megoldás, rosszabb, mint a labdarúgásban a tizenegyes. Azt is igazságtalannak tartják, és nem a legkézenfekvőbb megoldásnak, de mivel eddig még jobbat nem találtak ki, ahhoz folyamodnak. A háború egy olyan dolog, ami egy végső, rossz megoldás, hiszen emberek ezrei, tízezrei veszítik el életüket, rombolódnak le házaik, veszítik el otthonukat, családjaikat és azok is őket. Még eddig egy háború sem végződött úgy, hogy az emberek végül megelégedve,

örömmel mondták volna, hogy mennyire jó volt. Mindegyik hatalmas veszteségekkel jár.

A haza nekem rengeteget jelent, hiszen büszke vagyok hovatartozásomra, és mindenre, ami ideköt. Szeretem az embereket, akik körülvesznek és a szokásokat, amelyek a hazámra jellemzőek. Én úgy Muravidéket, mint Magyarországot, valamint Szlovéniát hazámnak tekintem és mindegyikhez ugyanannyira kötődöm. Ha a jövőben nem is fogok itt élni, mindvégig kötődni fogok ehhez a vidékhez és az itteni emberekhez, hiszen mindez nagyon fontos számomra. Tudom azt is, hogy a háború „segítségével” szabadult fel Szlovénia, hogy élhetünk ma úgy, ahogy élünk, de véleményem szerint ezt háború nélkül is el lehetett volna érni. Ha meg nem, akkor bízom abban, hogy a jövőben egyre több lesz az olyan jól megoldódó eset, amihez nem lesz szükség háborús beavatkozásra, hanem elég intelligens emberek kerülnek befolyásos politikai pozíciókra, és azok majd csupán a szavak segítségével megoldják az ügyet.

Szlovénia is háborúzott a szabadságáért, de szerencsére ez a háború nem követelt túl sok halálos áldozatot. Nagyjából formális alapúak voltak ezek az ütközetek. Valójában sok katona azt sem tudta, hogy mi ellen harcol és minek az érdekében. Falumbeliek sokan meséltek arról, hogy kiküldték őket a zsitkóci határba őrt állni, hátha ott szándékoznak átjönni a jugoszláv hadsereg katonái. De végülis nem volt szükség a beavatkozásra, hiszen a szlovén-magyar határvonalon, csak a hosszúfalusi határátkelőhelyen voltak történések. Ez a háború újraformálta Jugoszlávia határait, és ezt követően kezdődött meg az ország végső szétesése. Ez után Horvátország, Bosznia és

Hercegovina, Macedónia, majd később Montenegró és Koszovó is leváltak Szerbiától. A fő ok a nemzeti öntudat és a centralizáció ellenzése volt. Mivel Szlovénia volt az az állam, amelyik legtöbb anyagiakkal látta el Jugoszláviát, viszont ehhez képest nagyon keveset kapott vissza, ezért leginkább Szlovénia kezdeményezte az önállóságot.

Szlovénia Európa egyik legcsodálatosabb országa, a természeti adottságai olyanok, amellyel egy ország sem büszkélkedhet az egész világon. A Pannon-síkság lankáitól, az Alpok magas hegyein, a Karszt varázslatos barlangjain keresztül az Adriai-tengerig, szinte minden megtalálható a mindössze 20.273 négyzetkilométeren. Véleményem szerint ennek ellenére a szlovének nem becsülik meg eléggé a saját országukat. Hovatartozásukat még bevallják és van, hogy büszkéek is rá, de mivel egyre többen hagyják el az országot és a legtöbben legszívesebben máshol élnének, úgy gondolom, nem megfelelő a hozzáállásuk. A megoldás az ország szociális helyzetére biztosan nem abban található, hogy mindenki elhagyja az országot egy jobb és egy szebb jövő reményében, hanem abban, hogy összefognak, összefogunk, kéz a kézben, mint egy nemzet igyekezzünk, és együtt kijutunk a jelenlegi helyzetből.

Kovač Álmos, 4. a

Šoš Peter: Miért vannak háborúk?

Arra a kérdésre, hogy miért vannak háborúk, nagyon sok válasz lehetséges. A háború szörnyűségei viszont mindegyikben fellelhetők.

Nem tudom biztosan, hogy elég érett vagyok-e ahhoz, hogy a háborúról beszéljek. Hála az égnek, még sosem éltem át ezt a borzalmat, és remélem, nem is fogom. Amióta létezik az emberiség történelme, mindig voltak háborúk. Valószínűleg akkor kezdődött ez el, amikor az ősemberek korában megszűnt a "miénk" fogalma, és divatba jött az "enyém". A hatalomvágy, illetve az, hogy a magunkénak tudhatunk valamit, idézte elő a háborút.

A haza fogalma számomra egy nagy kérdőjel. Szlovéniában élek, de a nemzetiségem magyar. Lehetetlen megválaszolni, hogy Szlovénia, vagy Magyarország a hazám, mivel a kettő „küti” egymást. Bármennyire is tudjuk, hogy a származási helyünk a mai Szlovénia területén van. A leghelytállóbb válaszem erre az, hogy lendvai vagyok. Ez a kisváros és a vidéke a hazám. Szerintem nem csak én nem tudok okos választ adni a kérdésre, hanem az itt élők nagyrésze sem. Identitás zavarban él itt a legtöbb ember, leginkább a magyarok. Nem kell minket hibáztatni, mert ez (sajnos) természetessé vált az idők folyamán.

A háború egy nagyon rossz dolog. Az a legszörnyűbb benne, hogy azok, akik elindítják, a lehető legtávolabb vannak a csatamezőktől, és azok az emberek harcolnak bizonyos eszmékért, akiknek ahhoz nagyjából semmi közük sincs. Az emberiség nem tanult a történelemből, hiszen a mai napig is folynak háborúk. Ha valaki nem a háborúba hal bele, vagy sebesül meg, az utána szenvedhet a szegénységben és a káoszban, amelyet ez a katasztrófa maga után hagy. A háború nem kell senkinek sem, szerintem mindenki békében szeretne élni.

Szerintem eleget tudok a Szlovénia önnállásulásáért folyó háborúról, hiszen az iskolában is tanultunk róla. Mindenki tudja, hogy (hála Istennek) nem tartozik az emberiség legnagyobb háborúi közé, hiszen rövid volt, igazi harcok nemigazán voltak, kevés volt a halott és a sebesült. De a végén megalakult egy állam, amely addig soha sem létezett, viszont lakosai már több évszázada szerettek volna a maguk urai lenni. Ez be is következett. Elismerték az országot, és azóta is itt élünk.

Szerintem a szlovénekben nincs meg annyira a hazaszeretet, mint sok más nemzetben a világon. Nagyon jó példa erre egy átlagos szlovén ember történelemismerete. Ha a saját nemzeted történetét hiányosan ismered, szerintem nem lehet erős a hazaszereteted, illetve lehet, de az más nemzetek szemében talán nem ér annyit. Hiába hiányos a szlovén nemzet történelme, megvannak a szépségei, és szerintem minden szlovénnek kellene ismernie azt.

A háborúk a történelem legnagyobb szégyenfoltjai. Azt szeretném, ha soha többet ne lennének háborúk, de félek, hogy ez lehetetlen. Amíg ember lesz, addig háború is lesz, mert az ember hataloméhes, ezért bármit képes megtenni.

Šooš Peter, 4. a

Grega Ferenc: Zakaj vojne?

Zakaj sploh vojne? Zakaj v globaliziranem svetu še vedno, tudi po dveh svetovnih vojnah, ni konec vseh prerekanj, bojev in nemirov? Ta

vprašanja sem si zastavil že neštetokrat in vedno znova skušam najti odgovore nanje.

Do vojn prihaja zaradi takšnih ali drugačnih nesoglasij med državami, državo in različnimi etničnimi skupinami ali državo in raznimi sektami, organizacijami. Vzrok je torej vedno nekakšno razhajanje, ki je po mnenju vseh udeležencev rešljivo le z uporabo vojaške sile. Četudi je to prepir glede ozemlja, etično-moralnih nazorov ali religije, še ne pomeni, da se vsega tega ne bi dalo elegantno in brez uporabe nasilja rešiti za zeleno mizo. Očitno nam je v naravi, da zavestno iščemo konflikte in poudarjamo na videz nepremostljive razlike med nami, namesto da bi te razlike uporabili kot sredstvo bogatenja lastne kulture, lastnih vrednot, nazorov, celo pogleda na svet. Na žalost tudi ljudje v Sloveniji tega niso sposobni narediti, kot se je že večkrat izkazalo, žal tudi v kriznih časih. S tem ne mislim le na razlike med različnimi narodi, temveč tudi na razkorak med državljanji samimi, ki dandanes namesto konstruktivne razprave v smer razvoja svojo pozornost usmerjajo v načrtno podžiganje strahu pred tujci in drugačnimi. Namesto da za vso nastalo situacijo v državi krivimo druge, raje poglejmo pred svoj prag in se končno začnimo zavedati, da je nastala situacija produkt naših lastnih dejanj, ne pa dejanj drugih. Vsak izmed nas je odgovoren za svojo domovino.

In ko sem že pri domovini, kaj sploh je domovina? Zame domovina ni enaka državi, nikoli ni bila in nikoli ne bo. Naša miniaturna, približno 20000 km² »velika« geopolitična tvorba, ki je definirana s svojim ozemljem, oblastjo in prebivalstvom, že ni to. Vsekakor je naš dom, a domovina je nekaj povsem drugega, treba je namreč pogledati s širše perspektive.

Domovina so ljudje okoli tebe, so spomini, ki te vedno znova vržejo v otroštvo, so pesmi, pripovedi, so nasmehi, tople besede naših najdražjih. Domovina je ptič, ki te je kot otroka vsako noč s svojo pesmijo pospremil v spanec, je zvok žuboreče reke, ki je tekla le nekaj metrov od rojstne hiše, je drevo, v katerega smo vrezali svoje sanje in pričakovanja, je vsaka ljubljena oseba, vsak poljub, vsak nežen dotik. Domovina so naši otroci, naši še nerojeni otroci, ki bodo čez nekaj let veselo skakljali in tekali po travnikih in poljih, po katerih smo se v mladosti podili tudi mi. Verjemite mi, tega vam ne more odvzeti nihče. Noben okupator, noben politik, nobena doktrina, religija ali kar koli drugega človeku ne more vzeti vseh spominov, vseh čustev in misli, ki sestavljajo njegovo domovino. A domovina je še mnogo več. Je naš planet, z vsemi ljudmi, ne glede na raso, spol, politično in versko prepričanje, filozofski nazor ali zunanost. Vsi smo del veliko večje celote, ki presega vse državne meje. Razlike, kakršne koli so že, bogatijo ljudi in ravno zaradi njih se lahko ne le posameznik, temveč tudi družba razvija. Domovina sem torej jaz, si ti, smo mi. Za to se je vredno boriti, za nič drugega.

Kako pa domovino vidijo Slovenci? Menim, da se jih veliko sploh ne zaveda, kaj domovina je. Poleg tega je za Slovenijo izredno značilno politično polariziranje javnosti, kar se seveda odraža v vsakdanjem življenju. Ravno zaradi tega se mi zdi, da so Slovenci še preveč infantilni za lastno državo, glede na to, da še vedno razpravljajo o zadevah, ki bi jih morali že zdavnaj zaključiti. Izhajajoč iz tega je zanje konkretna predstava o domovini izven dosega rok. In sprašujem se, ali jo bodo kdaj dosegli. To hkrati tudi pomeni, da domovine ne cenimo dovolj, saj se veliko ljudi premalo zaveda

njenega pomena. Ljubezen do domovine tako ni glasno petje Zdravljice, poveljevanje lastnega naroda, občutek superiornosti nad drugimi kulturami ali narodi. Ravno nasprotno – ljubezen do domovine je spoštovanje drugih, drugačnih in hkrati lastno bogatenje. Se vam zdi, da je to značilno za Slovence?

Svoj odnos do vojne bi lahko opredelil kot izrazito negativnega, kar je tudi povsem razumljivo, saj si nihče izmed nas ne želi vojnega stanja. Menim, da vojna nikoli ne da zmagovalcev, zame so vse udeležene strani poraženke, kajti vojna le odvzema in ničesar ne vrača – razen padlih vojakov. Če pogledam na katero koli bitko v zgodovini človeštva ali pa na kakšno moderno, se zdrznem, kajti ne gre le za spopad med državami in skupinami, gre za življenje nedolžnih ljudi, ki so se znašli v kruti igri svojih nadrejenih. Zato postavljam vprašanje: Bi se tudi vi udeležili vojne? Bi šli v spopad? Veliko ljudi bi najverjetneje odgovorilo z ne, kar glede na mentaliteto 21. stoletja niti ni tako zelo presenetljivo. Žalostno pri vsem tem je le to, da ti ljudje očitno niso sposobni braniti tega, kar je v življenju resnično pomembno, in ne, ne govorim o časti države ali mesta, govorim o svoji definiciji domovine. Če nismo sposobni braniti tega, kar nas v življenju žene naprej, si morda niti ne zaslužimo življenja. Beg pred odgovornostjo in dolžnostjo ne vodi nikamor. Zato se mi zdi zelo pomembno, da v situaciji, v kateri je ogroženo življenje ljubljenih oseb, v kateri je ogrožena naša osebna predstava domovine (menim namreč, da si lahko domovino vsak posameznik razlaga po svoje), brez besed pograbimo orožje in pogumno stopimo na bojno črto. Vojno si pogosto predstavljam kot partijo šaha, na eni strani stojijo bele, na drugi pa črne figurice. Cilj vsake

partije je seveda premagati nasprotnika. A kaj je naloga posameznih figuric? Le-te stojijo na šahovnici zato, da pred porazom branijo kralja. In kdo oz. kaj je kralj? Zame kralj ni država, general ali predsednik, temveč naši že živeči, naši še ne rojeni otroci, kajti oni so naša prihodnost in naša motivacija. Vojna je vsekakor slaba, toda včasih je to edini način, s katerim lahko obvarujemo tiste in tisto, kar nam v življenju ogromno pomeni.

Tudi v Sloveniji smo bili priča vojni, v kolikor lahko to imenujemo vojna, kajti niti predstavljati si ne moremo, kakšni spopadi se dan za dnem vrstijo v Iraku, Iranu in Ukrajini. To seveda ne pomeni, da so vsi napor iz leta 1991 nepomembni, saj smo navsezadnje ravno zaradi tega dobili lastno državo, toda včasih se mi zdi, da se dogodki predstavljajo nekoliko pretirano, sploh če našo 10-dnevno vojno primerjam z vojno na ostalih območjih nekdanje Jugoslavije. Cilj napadov je bil taktično izoliranje Slovenije in prekinitev komunikacije v državi, zato so bile glavne tarče ravno oddajniki in mejni prehodi. Večjih spopadov in žrtev na srečo ni bilo, če pa je že prišlo do obstreljevanja, je šlo bolj za provociranje kot pa dejansko streljanje na slovenske vojake ali civiliste. Poleg tega se je tudi mednarodna javnost dokaj hitro vključila v dogajanje, kar je situacijo še dodatno obrnilo v korist Slovencev. Prizadevanja Slovencev »usodnega« leta '91 so vsekakor pomembna in pomembno prispevajo k narodni zavesti in zgodovini, na kar smo lahko tudi ponosni. A nikakor ne smemo pozabiti, da so se drugod dogajale še veliko večje grozote, ki si jih v Sloveniji niti ne moremo predstavljati.

Zakaj torej vojne? Odgovora na to vprašanje mogoče nikoli ne bom dobil. Naša naloga je, da

na vsak način preprečimo nepotrebno prelivanje krvi in širjenje sovraštva, kajti le tako bomo lahko živeli v svetu, ki smo si ga zamislili.

Grega Ferenc, 4. b

Barbara Galeković: Zakaj vojne?

Do leta 1991 smo Slovenci živeli pod tujimi vladarji. Nismo imeli svoje države, ki bi lahko bila naša svobodna domovina, naš dom. Kraj, kamor se lahko zatečemo pred sovražnikom, kraj, ki nam nudi zavetje in ljubezen. Z vojno za osamosvojitve Slovenije smo Slovenci pokazali, da smo skupnost, ki si zna izboriti narodno svobodo.

Domovina in svoboda sta zame nekaj, kar je samoumevno in kar nam je bilo dano že ob rojstvu. Ko se je odvijala vojna za Slovenijo se mi še nismo rodili, zato se mlajše generacije ne zavedamo kakšno srečo imamo, da lahko prosto govorimo v svojem jeziku in smo enakopravni narod Evrope. Domovina mi predstavlja zavetje, srečo in ljubezen.

Sama prihajam iz mešane družine in imam dve domovini, ki ju imam enako rada in ju sprejemam kot nekaj, kar je moje in nekaj, kar mi izvabi nasmeh na obraz. To, da lahko govorimo v svojem jeziku, ki je enakopraven vsem ostalim, in da nismo podrejeni drugemu narodu, je nekaj neprecenljivega. Menim, da tega ne cenimo dovolj. Premalo se zavedamo, kaj imamo in koliko nam domovina dejansko nudi. Daje nam oporo, zaščito in varnost, kar nam noben drug kraj ne more dati. Lepo je oditi na potovanje, še lepše pa se je vrniti domov, v svobodno deželo, k srečnim ljudem.

Vojna je najhujša stvar, ki se lahko zgodi človeštvu. S sabo prinaša bolečino, lakoto, razdejanje, pustošenje, maščevanje, smrt. Vojna ne more človeku prinesiti nič dobrega. Vojne so se mnogokrat razplamtevale zaradi različnih interesov. Ljudje so se bojevali za zemljo, oblast in svobodo. Danes pa so predvsem posledica interesov posameznikov, ki jim ni mar za ljudi, ki bodo trpeli, temveč iščejo način, kako priti do dobička in osebnega zadovoljstva.

Vojna za Slovenijo je bila vojna naroda, želja Slovencev, da zaživimo v svoji lastni državi, z lastnimi pravicami in dolžnostmi. Zame nobena vojna ni pravična, tako tudi vojna za osamosvojitve Slovenije ne, saj je terjala žrtve. Toda brez vojne in upora danes ne bi imeli svoje lastne države.

Vojno za Slovenijo poznam po zgodbah, ki sem jih slišala. Slišala sem veliko pozitivnih stvari, prav tako pa veliko negativnih. V osnovni in srednji šoli smo poslušali veliko predavanj o osamosvojitvi Slovenije, imeli smo priložnost in privilegij slišati zgodbo o Sloveniji od ljudi, ki so to dejansko doživeli in bili del tega.

Najlažje se je skrivati pred vojno, dosti težje pa je pogledati nevarnosti v oči. Moj dedek je hrvaški domobran, preživel je vojno proti Srbiji. Tam je vojna trajala dosti dlje, bila je bolj krvava in radikalna. Terjala je veliko več žrtev in mnogo vojakov je še vedno pogrešanih. Družine so razdejane, žene in matere nimajo miru, saj ne vedo kje so njihovi možje in sinovi. Moj dedek je doma pustil ženo, sina in dve hčeri, da bi dal življenje za svojo domovino. Zelo sem hvaležna, da se je vrnil domov živ in zdrav in ponosna sem, da sem potomka pravih vojakov, ki bi dali življenje za svojo domovino.

V primerjavi s tem na vojno za Slovenijo na gledam kot na pravo vojno. Zame predstavlja upor proti oblastem in odcepitev, k večjemu bitko in ne vojno in upam, da s tem nikogar ne žalim. Zavedam pa se, da bi lahko bilo veliko huje, da bi bila vojna dosti bolj krvava. Zato moramo ceniti ta boj in biti hvaležni za svobodno domovino.

Menim, da Slovenci nismo dovolj ponosen narod. Kamor koli gremo, se prilagodimo, takoj začnemo govoriti angleško ali nemško, mladi uporabljamo tuje slengovske izraze, beremo knjige v angleščini, povečujemo vse, kar ni slovensko. Razumem, da živimo v moderni družbi, kjer je globalizacija naredila svoje. Zato slabi naša narodna zavest in strah me je, da bo vse tisto, kar so gradili naši predniki, naši potomci uničili, saj se vse več mladih izseljuje v bolj razvite države, ki jim nudijo večje možnosti za uspeh in boljše pogoje za življenje.

Na žalost le malo mladih vidi svojo prihodnost v naši domovini. Tudi sama si želim iti študirat v tujino in tam tudi ostati, predvsem zaradi večje možnosti zaposlitve in višjega življenjskega standarda. Prebivalstvo se stara, naša narodna zavest pa peša. Na to v veliki meri vpliva tudi karakter, temperament in mentaliteta ljudi.

Kadar me kdo vpraša, kaj sem po narodnosti, vedno dvakrat premislim in še le nato povem. Živim namreč v Sloveniji, imam tudi slovenske korenine in ljubim svoj kraj, družino in svobodno domovino, vendar se ne počutim dovolj slovensko. Mogoče nas okolje in tuji vplivi naredijo podrejene in nam vlivajo občutek manjvrednosti pred drugimi narodi. Zakaj bi se morali sramovati tega, da smo Slovenci? Zakaj bi se morali nenehno prilagajati drugim? Mogoče ker se ne spoštujemo dovolj in ker nas

je v primerjavi z nekaterimi drugimi narodi veliko manj. Ampak to ni razlog, da nismo ponosni na svoj narod in svojo domovino, državo, ki ima morje, gore, običaje, ljubezen, pesmi, dobroto. Če bi bolj ljubili svojo domovino in cenili zavetje, ki nam ga daje, bi morda več ljudi slišalo zanjo in njene lepote.

Negujmo narodno zavest in bodimo bolj ponosni na svojo domovino Slovenijo.

Barbara Galeković, 4. b

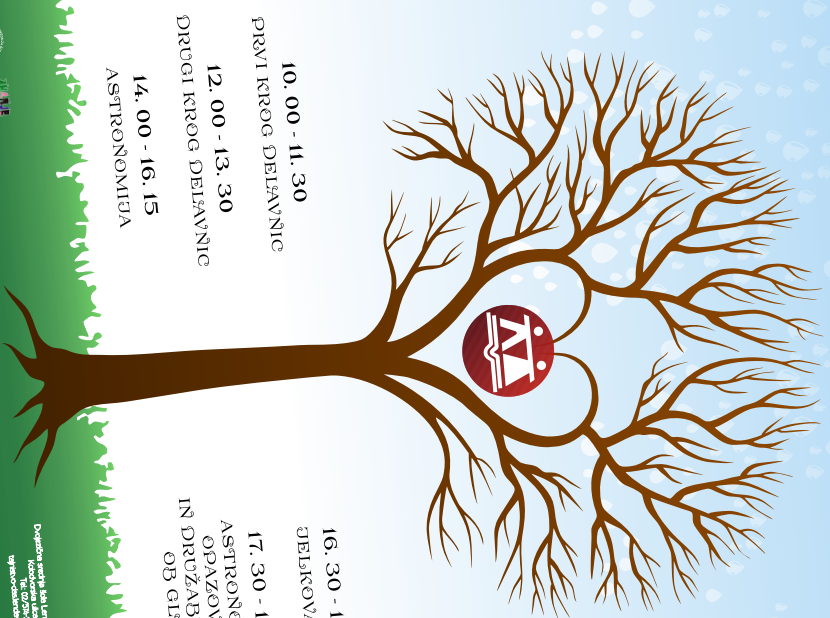

Dež je povsod enak - le da v močvirju
spodbudi rast trnja, v vrtu rast cvetja.
(pregovor)

DAN ODPRTIH VRAT

Dvojezična srednja šola Lendava vas vabi na
v sredo, 23. 12. 2015, med 10. in 19. uro.

10. 00 - 11. 30
PRVI KROG DELAVNIC
12. 00 - 13. 30
DRUGI KROG DELAVNIC
14. 00 - 16. 15
ASTRONOMIJA

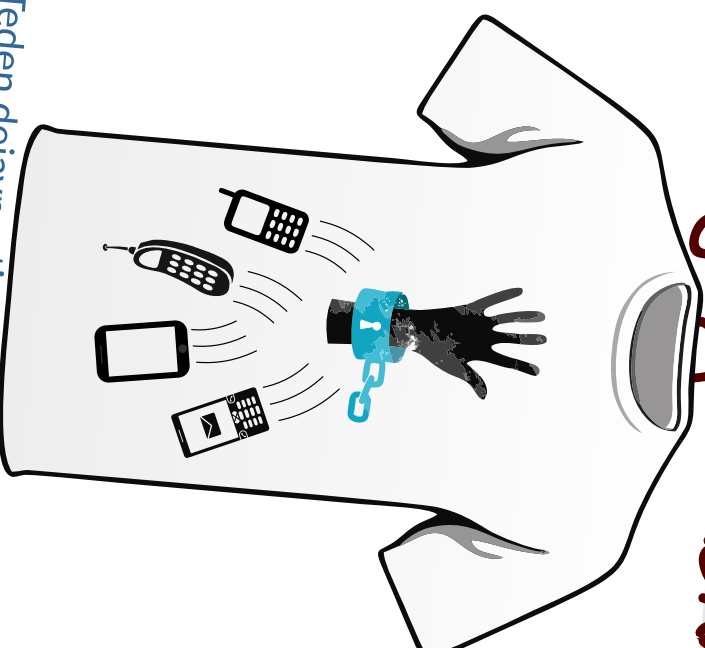
16. 30 - 17. 15
GELIKOVANJE
17. 30 - 19. 00
ASTRONOMSKO
OPAZOVANJE
IN DRUŽABNI VEČER
OB GLASBI

Odprihi vrata šole Lendava - letniški koncert, Lendava
Kolektorica, 23. 12. 2015, 10.00 - 19.00
Vstopni strošek: 10.00 € (vključno s hrano in pijačo)
Vstopni strošek: 10.00 € (vključno s hrano in pijačo)

A Kolodvorska ulica 2E, 9220 Lendava, Slovenija ☎ (02) 574 25 10 📠 (02) 574 25 20
✉ tajnistvo-dss.lendava@guest.arnes.si 🌐 www.dssl.si 📘 facebook.com/solalendava

V ISKAVJU BOLJŠEGA SVETA Egy jobb világ után

Teden dejavnosti 18. - 25. april 2016
Tevékenységek hete 2016. április 18 - 25.